

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 9. října
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Tak prý žijeme v totalitě, prohlašují někteří jedinci, kteří pocítují vůči své osobě natolik brutální útlak, že současnou dobu přirovnávají k éře nacismu a komunismu. Jiní naopak tvrdí, že doba skutečné totality je 34 let minulostí a poukazují na to, že v naší zemi není nikdo vyháněn ze svého obydlí a umisťován do sběrných (koncentračních) táborů. Občané ČR mohou volně vycestovat mimo území státu a mohou se do něj kdykoliv vrátit. Nejsou povinně indoktrinováni jakoukoliv „filosofií“, nemusejí povinně vyznávat přítulnost k vládnoucímu režimu.

Trefně popsal skvělý režisér Jiří Strach v rozhovoru pro DVTV myšlení dnešních novodobých svazáků: „Ty neříkáš to, co my si přejem slyšet, nesmíš do

médii, nesmíš filmovat a buď rád, že tě nezavřeme do kriminálu...“.

Ano, máme sice zákonem garantovanou nejširší svobodu slova v dějinách, ale touha některých po „trestání“ za jiné názory, které jsou ale zcela legitimní, je zřejmá a stále častější.

V rámci jakési korektnosti, která je ale jen převlečenou touhou po unifikaci myšlení všech. Touhy hrstky novodobých kazatelů jsou jdoucí proti lidské přirozenosti. Mít různé názory totiž je přirozené. Zvláště mne rozesmála jedna starší aboridžinská politička, která tvrdí, že ten, kdo nerozděluje místní obyvatele na aboridžinskou rasu a ty ostatní, je rasista. To je jako tvrdit, kdo nekrade je zloděj.

Stál bychom si pomáhat.**PAVEL TIGRID: Postrach rudých zločinců a kritik českého gestapismu**

Jan Ziegler NeffPes

Neznal strach, neváhal jít proti proudu, komunisty nenáviděl a ti se ho báli. Už v roce 1946 způsobil skandál, když veřejně polemizoval s tehdy masívně propagovaným mylným názorem, že Československo má být mostem mezi Východem a Západem.

Spisovatel, publicista a politik Pavel Tigrid patřil k největším českým osobnostem dvacátého století. Z toho světa odešel 31. srpna 2003 poté, co dobrovolně přestal brát životně důležité léky. Nedávno jsme si tak připomněli dvacáté výročí jeho úmrtí.

Pavel Tigrid vlastním jménem Pavel Schönfeld se narodil 27. října 1917 v Praze.

Pocházel z původně středostavovské židovské rodiny, která však konvertovala ke katolicismu a on sám byl pokřtěn. Jméno Tigrid přijal později, údajně jako následek prohrěšku při zkoušení v hodině zeměpisu, kdy si spletl název významné asijské řeky Tigris.

V televizní debatě rozdrtil Zdeňka Mlynáře. Poprvé jsem viděl Pavla Tigrida v televizi v debatě se Zdeňkem Mlynářem někdy v roce 1990. Ten svého soka z emigrace, bývalého reformního komunisty z roku 1968 a tajemníka ÚV KSČ vůbec nešetřil, ostře do něj šel a ptal se jej, co vlastně v tom osmašedesátém roce chtěli reformovat, protože komunismus je absolutně nereformovatelný. Jeho oponent se většinou jen chabě bránil se slovy, „Pavel Tigrid je zas ve svém žilvu,“ Líbila se mně jeho ráznost a přímočarost.

Ano, to byl celý výstižný Pavel Tigrid, svérázný, milující demokracii a svobodu, který se nebál jít proti proudu. Není proto náhodou, že před dvěma totalitami, nacistickou a komunistickou, dvakrát uprchl ze země. Poprvé v roce 1939. Za II. světové války žil a působil v Londýně, podílel se na československém vysílání rozhlasové stanice BBC a spolupracoval s předsedou československé exilové vlády Msgr. Janem Šrámkem, pod jehož vlivem se stal katolíkem.

Po druhé jej přinutili opustit vlast komunisté v únoru 1948. Do Německa respektive tenkrát americké okupační zóny se dostal hodinu předtím, než na hranice dorazil zatykač ministerstva vnitra na jeho osobu. Na přímý rozkaz komunistického ministra vnitra Václava Noska měl být zatčen za útoky na lidově demokratický režim, podírání československé zahraniční politiky a také za urážky Sovětského svazu, což byl v té době neodpuštělný zločin. Tentokrát jeho vynucený pobyt v cizině trval déle, do vlasti se mohl vrátit až po čtyřiceti dvou letech. V nuceném exilu tak strávil více než polovinu života.

Na Pavlu Tigridovi je nejsympatičtější vlastnost, že dokázal hájit svoje v drtivé většině případů pravdivé názory i proti většině. Národně tomu bylo po roce 1945 v krátké éře okleštěné demokracie tzv. třetí Československé republiky. Tehdy byl ve společnosti velmi rozšířený názor, že naše vlast má být jakýmsi mostem mezi Východem a Západem a tuto nesmyslnou teoriirazil i prezident Edvard Beneš. Pavel Tigrid v té době omezené svobody, kdy například bylo zakázáno kritizovat Sovětský svaz, působil v časopisech strany lidové, s touto myšlenkou veřejně polemizoval a jasně doložil, že jsme historicky po staletí civilizační a kulturní součástí Západu a s Východem nemáme nic společného.

Protestoval proti poválečnému násilí na Němcích

Tento vynikající žurnalista se také pod vlivem humanisty Přemysla Pittera postavil proti násilnostem doprovázející odsun Němců a dokonce neváhal psát o českém gestapismu. „Řekl jsem už, že princip kolektivní viny, který byl v případě vyhnání československých Němců v zásadě aplikován, je nepřijatelný; ale nemohu po pravdě tvrdit, že jsem se proti němu zvláště výrazně bil nebo i jen angažoval. Naproti tomu k jeho nelidskému provedení jsem se – spolu s hrstkou kolegů novinářů – postavil

kriticky a veřejně, i když s rezervou, kterou diktovaly tehdejší cenzurní a autocenzurní poměry.“ zveřejnil později svůj názor na vyhnání německé menšiny ve své výborné knize Kapesní průvodce inteligentní ženy po vlastním osudu. Už v listopadu 1945 však v lidoveckém časopise Obzor kritizoval brutalitu a teror, jemuž byli Němci včetně žen, starců a dětí ze strany některých Čechů vystaveni. Mimo jiné se jednalo o jejich mučení, znásilňování a okrádání před nuceným vysídlením do Německa. V této souvislosti neváhal psát o českém gestapismu. Pavel Tigrid si mohl takový přístup dovolit, už proto, že sám byl židovského původu a obětí nacistické perzekuce. Mnoho jeho příbuzných zavraždili nacisté ve vyhlazovacích lágrech. A jistě právě proto trval na tom, že princip kolektivní viny je neslučitelný s právním státem i obyčejnou lidskou slušností. On samozřejmě nezpochybňoval nacistické válečné zločiny a potrestání jejich viníků, ale nesouhlasil s násilím na nevinných lidech.

Výše zmíněná skvělá publikace obsahuje fiktivní rozhovory s dívkou Lucii, s níž se on jako emigrant setkal po srpnu 1968 v tehdejší Jugoslávii a vypráví jí pravdu o československých dějinách. V tomto ohledu má dívka samozřejmě mezery, protože jí komunistický režim leccos podstatného zamlčel. Mladá žena pod jeho vlivem sama uvažuje o emigraci, v knize však není patrné, jak se nakonec rozhodla.

Po druhém nuceném odchodu z vlasti se Pavel Tigrid na začátku padesátých let stal programovým ředitelem Rádia Svobodná Evropa, odkud brzy, údajně po rozporech s ikonou čs. emigrace na Západě Ferdinandem Peroutkou, odchází. Stěhuje se do USA, kde zpočátku pracuje jako číšník a později si s manželkou Ivanou otevírají vlastní restauraci. To je důkazem toho, že on se nebál přijímat jakékoliv výzvy života, neřukal nad tím, jak je k němu svět nespravedlivý, že on umí, ale druzí jej nechápou. Když se nemohl uživit jinak, tak šel a dělal číšníka.

Věřil v pomalou demontáž nefunkčního socialismu

V roce 1956 pak nastal důležitý okamžik pro celý čs. západní exil, kdy Pavel Tigrid začal vydávat časopis Svědectví. O čtyři roky později pak přesídlil zpátky do Evropy, konkrétně do francouzské metropole Paříž, kde se redakce Svědectví i zásluhou jeho ženy stala kulturním centrem československé emigrace. Tento prestižní časopis četli hlavně Češi žijící v západních zemích, byl však nejrůznějšími cestami pašován i do totalitního rudého Československa. Prostřednictvím diplomatických zastoupení, v autech, kamionech i mezinárodními expresy po železnici.

Důležitou úlohu při potlačování komunistického učení měla podle Svědectví západní odborná literatura a její dovoz za železnou oponu. V jednom jeho čísle se mimo jiné píše. „Někteří soudruzi mají při výkonu svého povolání přístup k západní odborné literatuře, dávají těmto svazkům a časopisům tajně kolovat nebo pořizují o nich přehledy v českém či slovenském znění. Tato teoretická průprava, umožňující krystalizaci názorů a rozšiřující znalost čs. komunistů o poznání polských,

jugoslávských, maďarských a i sovětských revizionistů, je nezbytná k postupnému pronikání a prosazování těchto myšlenek ve všech orgánech KSČ.“

Ano, Pavel Tigrid byl skeptický k nějakému vnějšímu zásahu do československých záležitostí, k vypuknutí třetí světové války, která by přinesla svobodu komunisty porobeným evropským národům. On prosazoval postupné změny nefunkčního socialismu prostřednictvím větší informovanosti, tedy až se lidé v jeho vlasti utiskované komunisty dozvědí, jak jejich země ve skutečnosti zaostává za Západem, tak se budou sami dožadovat změn, které pomohou rozložit socialismus zevnitř. Pozdější vývoj mu dal za pravdu. Na komunismus respektive socialismus marxistického provedení měl Pavel Tigrid jasný názor, teoreticky je to dobrá myšlenka, v praxi však neuskutečnitelná, která vede k útlaku a vraždám lidí. Proto proti rudé zkáze bojoval ze všech sil.

Po listopadové revoluci v roce 1989 se exilový publicista slavně vrací do vlasti. Zpočátku působil jako poradce prezidenta Václava Havla, později se v první Klausově vládě v letech 1994 – 96 stal ministrem kultury.

Lidé jsou sami zodpovědní za své životy. Na svůj život pak vzpomíná formou rozhovoru s Pavlem Kotyčkem k knize Mně se nestýskalo. Mimo jiné v ní řekl jasně, že jemu se opravdu po životě v zadržovaném koncentračním táboře, kterým socialistické Československo bylo, nestýskalo. Vůbec mu nechybělo. On raději žil ve svobodě na Západě, kde byl šťastný.

V této knize jsou mimo jiné myšlenky, které stále platí a měly by se zlatem tesat do kamene. „My všichni politologové jsme se mylili, postkomunistická éra je skoro tak složitá jako komunistická. Úplně jinak. Explóze svobody, sen, že svoboda vlastně je nezodpovědnost, každý pro sebe a každý za sebe, je naprosto falešný. Tak to opravdu není! Svoboda je především stálá zodpovědnost, stálé rozhodování za sebe, ne druhých za mě. Lidé mě zastavují na ulici: „Pane Tigride, jak to dopadne, co uděláte?“ Říkám: „Co uděláte vy, občané, rozhodne, mě se neptejte, na vás záleží.“ Osobní zapojení zmizelo, všichni mluví, jako by ještě byli „oni“, ti „druzí“, ale že to jsou oni sami, teď už neplatí.“ To je přesně ono. Mnozí lidé mají v sobě silně zakořeněné komunistické myšlení, že oni sami se o sebe starat nemusí, ale druzí jsou povinni se starat o ně. Pavel Tigrid takovým jasně vzkazuje, že každý člověk je především zodpovědný sám za sebe, a je na něm, co se svým životem učiní.

Zdroje:

Uplynulo dvacet let od úmrtí Pavla Tigrida, jednoho z nejvýraznějších českých veřejných intelektuálů | FORUM 24

Pavel Tigrid | iROZHLAS - spolehlivé zprávy <https://plus.rozhlas.cz/pavel-tigrid-stravil-pul-zivota-v-exilu-na-vlast-ale-nikdy-nezanevrel-7175243>

Kapesní průvodce inteligentní ženy po vlastním osudu, Pavel Tigrid, nakladatelství Odeon, Praha 1990

Mně se nestýskalo, Pavel Tigrid&Petr Kotyč, nakladatelství Gutenberg, Praha 2010

Pondělí 9. října

Izrael uvádí, že při masakru zahynulo 800 lidí
Hamás pokračuje v raketových útocích
Gaza je pod blokádou, bez vody a elektřiny
Evropská unie přestane finančně Palestince podporovat, tvrdí
Mezi oběťmi v Izraeli nebyl zjištěn žádný český občan
Premiér Fiala podporuje přesun ambasády do Jeruzaléma
Do registru sexuálních delikventů mají být zahrnuti i dřívější pachatelé
A Plzeňští hasiči zlikvidovali hnízdo asijských sršní
Počasí už jednoznačně podzimní, cca 14°C a drobný déšť

Úterý 10. října

Izrael uvádí, že při masakru zahynulo 800 lidí
Hamás pokračuje v raketových útocích
Gaza je pod blokádou, bez vody a elektřiny
Evropská unie přestane finančně Palestince podporovat, tvrdí, ale opak bude asi pravdou.
Premiér Fiala podporuje přesun ambasády do Jeruzaléma
Do registru sexuálníc delikventů mají být zahrnuti i dřívější pachatelé
Plzeňští hasiči zlikvidovali hnízdo asijských sršní
Mezi oběťmi v Izraeli nebyl zjištěn žádný český občan
Počasí už jednoznačně podzimní, cca 14 stupňů a drobný déšť

Středa 11. října

Většina států EU podporuje palestinské úřady
A Rýsuje se vláda na Slovensku – Smer, Hlas a asi Národní strana
VS OSN odmítlo návrat Ruska do Rady pro lidská práva
Strašná statistika – 1000 zavražděných, 1500 zabitých teroristů
Prezident Pavel je proti přesunu ambasády do Jeruzaléma
Ministr zahraničí Lipavský navštívil Izrael
Sněmovna odsoudila útok na Izrael
Policie na dálnici zatkla aktivistu Pavla Zítka
Docela se oteplilo a bylo skoro hezky

Čtvrtek 12. října

Strana evropských socialistů pozastavuje členství Směru-SD a Hlasu-SD
A V Izraeli vznikla vláda národní jednoty
Macron oznámil smrt 13 Francouzů během sobotního masakru
Francie zakázala propalestinské demonstrace
Přistálo třetí letadlo s českými občany z Izraele
Daňové poplatníky stálo na odškodněních přepadení úřadu vlády policií před 10 lety 880 tisíc korun
Soud rehabilitoval člena Plastiků Josefa Janička, a netrvalo to ani 35 let!
A Policie stíhá aktivistu Vrabela kvůli podvodu
Pod mrakem, ale celkem teplo

Pátek 13. října

Netanjahu oznámil národu, že zničí Hamás
Moskva jedná s Hamásem a Íránem
Hamás zavraždil i jednu slovenskou občanku
Na Blízkém východě se konaly masové demonstrace ve prospěch Palestinců
Sněmovna chválila vládní konsolidační balíček
Jen čtvrtina občanů vládě důvěřuje
Vrabel dostal pokutu za šíření poplašné zprávy
Armáda cvičila v Dukovanech obranu proti útokům dronů
Bylo teplo, sluníčko se ukázalo jen na chvíli

Víkend 14. – 15. října

Polsko volí nový parlament

Izrael zatím nezhájil operaci proti Hamásu v Gaze
Lídři EU připouštějí právo Izraele se bránit „ale v souladu s právem“
A Egypt odmítl přijmout Palestince z Gazy
Na Václavském náměstí 200 lidí podporovalo Palestinu proti Izraeli
A Policie zachytila dva transporty migrantů
Na základně v Náměšti skončila činnost vrtulníků Mi-24V/35
Ještě v říjnu se bude Ústavní soud zabývat valorizacemi penzí
Sobota pěkná, v neděli se silně ochladilo

Pondělí 16. října

Výsledky voleb (90% okrsků) v Polsku zhruba odpovídají předpovědím - Vítězi PiS 36, Tusk 30, Třetí cesta 14, Levice 8 a Konfederace 7
A Premiér Fiala označil obě alternativy zvolené v Polsku za prozápadní
Zatím neznámý islamista zastřelil v Bruselu dva lidi a uprchl
Putin navštíví Čínu
A Německo už kontroluje české hranice
Niedermayer oznámil, že TOP 09 nastartuje ekonomiku
Okamura vyzývá prezidenta k vetu na úsporný balík
Ráno bylo jen málo nad nulou, přes den málo nad deset, odvykli jsme si na zimu...

Úterý 17. října

Německý kancléř Scholz podpořil v Tel Avivu Izrael jako spojence
Britští policisté sbalili Gretu, zase se o ní píše v médiích
Izrael čelí celosvětovému tlaku proti útoku na teroristy
Hamásu v Gaze
O Ukrajině se už skoro nemluví
Také Rakousko bude namátkově kontrolovat českou hranici
ANO spustilo ve sněmovně proces nedůvěry vládě
Vysoké školy stávkují, chtějí čtyři mld navíc
Prezident Pavel podporuje nápad vytvořit národní park Křivoklátsko
Ráno mrazík, přes den chladno kořeněně sluníčkem

Středa 18. října

Prezident Biden navštívil Tel Aviv
Ruská Duma schválila odstoupení od jaderné smlouvy
V Německu se konají násilné propalestinské demonstrace
Putin jednal v Pekingu s prezidentem Si
V Praze opět demonstrovali stoupenci palestinských vrahů
Sněmovní schůze o nedůvěře vlády se protáhne do noci
Podle průzkumu lidé nadále věří prezidentu Pavlovi
Senát odmítl navrhovaného soudce Simona do funkce v ÚS
Ráno mrazík, přes den se oteplilo

Čtvrtek 19. října

Polská opozice navrhuje Donalda Tuska do úřadu premiéra
Přechod do Gazy Rafáh se v pátek otevře pro humanitární pomoc
A Podle Palestinců Izrael už v Gaze zabil 3785 lidí
Čerstvě zadržená Gréta opět v Londýně jede protest
Česku nehrozí nebezpečí, ujistil Fiala
A Pražská stanice Metra Mústek byla uzavřena kvůli podezřelému balíčku
ANO obešle Ústavní soud kvůli předčasným penzím
Soud zakázal Praze umístit Muchovu Epopej v Savarinu
Podzimní, lehce zapršený den s občasným sluníčkem

Pátek 20. října

Sněmovna USA je nadále bez sněmovny, republikáni jsou rozštěpeni
Na Ukrajině rozkradli třetinu humanitární pomoci
Biden žádá Kongres o další miliardy pro Ukrajinu
Hamás propustil dvě unesené Američanky, matku s dcerou
Fiala naznačil, že Spolu půjde do eurovoleb společně
Prezident Pavel se vrátí k tradici novoročního projevu
Lékaři jsou odhodláni stávkovat
Mezi lidmi je černý kašel
Sychravý podzimní den, ne moc studený

Víkend 21. října – 22. října

USA varují před rozšířením konfliktu Hamás Izrael, zasáhly by Do Gazy přijel druhý konvoj s podporou
V Detroitu ubodali nožem rabínku
100 tisíc demonstrantů podpořilo v Londýně Palestince
Ministr vnitra Rakušan si nevěšml radikalizace muslimské komunity
Válek slibuje 360 tisíc balení penicilinu do konce listopadu
Kontroly na slovenské hranici asi budou trvalejší
Psychiatr Cimický je v nemocnici s otravou, měl jít k soudu za znásilnění
Sobota byla slunná, neděle o něco slabší, ale taky pěkná

Komu náleží titul blb dne

Aston Ondrej Neff

Ministr Lipavský podpořený prezidentem Pavlem se kloní k formulí, citují prezidenta, že „cesta k urovnání jakéhokoliv problému nevede přes agresivní ozbrojené akce, ale je třeba ji hledat u jednacího stolu s velkou dávkou dobré vůle.“ ***Proboha, kdo má sedět u jednacího stolu? Lidé, kteří upalují mimina a řezají jim hlavy?*** Vždyť je jasné, jaký je hluboký smysl scénáře sobotní tragédie, aby se jakékoli jednání znemožnilo. Rubikon byl překročen a jestli Česko přesune nebo nepresune ambasádu z Tel Avivu do Jeruzaléma nemá na další události sebemenší vliv.

Lipavského, čtème pirátské, čtème levičácké, cuknutí souzní se zbabělým stažením ocasu Evropské unie ve věci financování Hamásu. Není to úlet, je to součást celkové atmosféry. **Policie zatýká občany, kteří se stavějí proti demonstrantům oslavujícím teror. Heslo „Židi do plynu“ už je po skoro osmdesáti letech povolené, ale musíte při provolávání mávat palestinskou vlajkou.** Policajt vás ochrání, aby vám někdo nenařackoval držku. Celkově to pasuje to Zemanovy charakteristiky hry sepsané idiotem režírované kretěnem.

Náměstek ministra zahraničí Jan Marian mlčí na otázku, jakou tlumočil pozici Česka na neformálním zasedání ministrů zahraničí EU o pomoci pro Palestince. Je to otázka mimořádně důležitá zvláště teď, kdy se aktuálně ukázalo, že **obětí teroristického útoku Hamásu byl i český občan.**

Postoj Evropské unie je odporný a diskreditující. Výmluva, že peníze – unie jako výsměch umučeným obětem útoku **ztrojnásobila apanáž Hamásu** – nejdou na teror je směšná. Hamás vyhrál v roce 2006 v Gaze volby a je od té doby absolutně odpovědný za všechno, co se tam děje. Gaza, to je stát Hamásu. 7. října prokázal, že mezi ním a tzv. Islámským státem není rozdíl. Je třeba si uvědomit, že nešlo o **úlet**, kdy

horké hlavě ujela ruka: byl to chladnokrevně dopředu vykalkulovaný strategický tah, zaměřený na několik cílů: především torpédovat chystanou dohodu se Saúdskou Arábií, která by zásadně zklidnila situaci na Středním východě, dále pak navždy znemožnit jakoukoli dohodu mezi Izraelem a Palestinci, dále vyprovokovat silovou odpověď Izraele a rozpoutat celosvětovou antisemitskou kampaň.

Toto vše vyšlo a Evropská unie se zachovala hanebně: zdá se, že spoluviníkem je i náš stát. Pomoc „jenom ne-Hamásu“ ***je jako kdyby v době největšího Hitlerova teroru někdo posílal do Německa peníze s výhradou, že nesmí jít na koncentráky, plynové komory a zbraně.*** Nevšimli jsme si žádného protestu, žádné snahy žádat unesená rukojmí zpátky. Teď se ukázalo, že je mezi nimi český občan. Ministerstvo zahraničí uhýbá, vláda uhýbá, prezident uhýbá. Hanba je na nich všech.

Penízky pro Palestinu

8,5 miliardy EUR. Přesně tolik jsme jako Evropská unie přispěli od roku 1993 na palestinské teroristy. Já i vy. Samozřejmě pod rouškou nereálných utopií a vznosných sloganů pro hloupé a naivní Evropany. EU prý těmito obřimi částkami financuje Palestinu „s nadějí na ukončení blízkovýchodního konfliktu prostřednictvím většího vzdělání, více příležitostí k prosperitě, větší politické kultury a méně zbraní, útoků a nenávistných hesel proti Izraeli“.

No tak teď to máme. Proč pořád nechápeme, že prostě ne všechny kultury na této planetě myslí a jednají stejně jako my? Proč si sem vozíme lidi, kteří veškerou naši pomoc považují za naši slabost? Proč posíláme těmto lidem peníze na jejich války a konflikty, zatímco u nás začínají mít statisíce existenční problémy? Proč si pořád nechceme připustit, že oni o naši demokratickou pomoc nestojí a pokud, tak tu finanční využijí jen a jen podle svého, jako to dělají tisíce let a to klidně proti nám?

Takže gratuluji Evropě k podpoře teroristů, kteří si podle jejich vlastních záběrů nezadají s hrdlořezy z ISIS. Stejně jako oni mají radost ze zabíjení nevěřících a stejně jako oni jednají jen v souladu s jejich dávnými zákony. Tisíciletá nenávisť, ubití zajatci, zohavená těla a radující se běžní vesničané. A Evropa? Ta se prý bojí jednoznačný postoj razantně prezentovat, protože už tu má těch muslimských menšin příliš mnoho.

Tohle tady chceme? Tohle má být součást té Evropy, kterou máme i ze svých kapes podporovat? Tohle za nás Vítek Rakušan podepsal? Už tu visí všude izraelské vlajky? Ne? Nebo najednou neví naše kavárna na jakou stranu se postavit? Já to vím. Na stranu všech těch, kteří tu tohle zlo nechtějí.

Je mi upřímně jedno, co si tito lidé dělají, a jak si vládnou u sebe doma. Respektuji jejich právo na to tak činit a nemám touhu tam vyvážet naši „demokracii“. Ale tady to nechci. Nechci tu islám a nechci tu žádné nekompatibilní kultury, jejichž cílem není nic jiného než zaujmout naše místo v zemi, kterou pro nás vybojovali naši předci.

Převzato z fb Jana Marková

Vydavatel: Stejně jako je v mírovém životě rozdíl mezi neúmyslným zabitím při autonehodě a úmyslnou vraždou s přípravou, je i ve válce rozdíl mezi neúmyslným usmrčením civilistů, kteří se ocitnou v místě bojů, a úmyslným vražděním a mučením civilistů s přípravou. V pondělí po hrozně genocidě, kterou spáchal Hamás na izraelských civilistech, kupodivu nikdo neprotestoval, ale propalestinských shromáždění jsou všude a habaděj.

"Platíme peníze, které nemáme, migranty, které nepotřebujeme, abychom udělali dojem na svět, který nás nemá rád." Mestankurier.info

Čeť a sláva

Brano Dobsinský

Jedna z najvýznamnejších postáv moderných dejín Slovenska - generál Golian.

V týchto chvíľach pomyselne dvíha telefón aby vydal osudový rozkaz. Rozkaz, ktorý ho bude stáť život a rozkaz, ktorý zmení dejiny štátu, v ktorom žil. Vedel to, ale on nezaváhal.

Dajte si aspoň minútu a - pouvažujte o tom.

Všetko dat všanc, aj vlastné dieta v kolíske - kvôli princípom a hodnotám. On to dal.

Vo chvíli, keď vydal povel: „Začnite s vyst'ahovaním“, v kolíske pritom mal ani nie mesačného syna Ivana. Jediného syna. Jediné dieťa.

A aj keď už nikdy nevidel ako robí prvé krôcky, tobôž ako mu ten jeho jediný syn, po prvý raz povie: „Oci“, on nezaváhal. A zvolil, čo ako muž považoval za správne.

Muž, čo vedel kde je jeho miesto a ako má zvoliť, vo chvíli, keď bolo treba zvoliť. Bez ohľadu na osobné nasledky. Zvolil. A zvolil správne.

Viac než legendarny Stauffenberg, viac než oslavovaný pastor Niemoller.

Zajtra bude i jeho deň, deň mužov, ktorý sa neboja urobiť rozhodnutia - bez ohľadu na akékoľvek, čo i fatálne nasledky. Mužov, ktorých je tak málo a ktorí pritom vedia inšpirovať - k čomukolvek, alebo - aspoň k tomu, byť mužmi v správnej chvíli.

Mali by sme si uctiť jeho odkaz. A s baznou nad nim poriadne podumať. A ja sa teraz pytam, kde je dnes jeho odkaz? Zajtra budú zasa tí naši pseudomuži - iba a len z titulu svojich verejných funkcií, mužmi, hrmotne - a hlavne viditeľne, halasit' o

odkaze SNP, ale - jemu hlas nedajú. Nečudujem sa im.

Na to je pre nich príliš veľký a príliš nekompromisný. Nechcú sa s ním merať, veď by neobstali. A oni to dobre vedia. Boja sa takýchto osobností. Neobstali by.

A keď už budeme opäť, už po vyše tridsiaty krát (v slobodnom režime) slaviť veľkolepý odkaz SNP, kedy sa už konečne dočkáme dôstojného a poptivého filmového príbehu o živote toho, kto to celé spustil? Príbehu, ktorý si nielen bez akýchkoľvek pochybností zaslúži, ale ktorý bez akýchkoľvek diskusií nás môže inšpirovať.

Napríklad aj môjho 11 ročného syna.

Keď uz tak zúfalo - a neraz i trapne, tápame po tom našim dejinnom odkaze. Tu ho predsa máme - tu ho máme, doslova na tanieri. Tak prečo také ticho?

Je rok 2023 a doteraz nemame o generalovi Golianovi ani len jeden jediný poptivý celometrážny film? To fakt? Vari sa toho odkazu nebojíme. Lebo toto - čo iné, by malo byť našim odkazom. Byť „mužmi“ v tej správnej chvíli. Takto si vážime našich hrdinov, takto - mlčaním? Hnevá ma to, veľmi.

Čeť a sláva pán general

Syn generála Goliana Ivan: Miloval underground a nenávidel komunistov

"Tvoj otec bol zradca a mamu máš v kriminále," hovorili učiteľia Ivanovi Golianovi, keď nastúpil do školy.

V tom čase ho vychovával strýko, mamin brat. Veliteľa povstania Jána Goliana podľa všetkého zavraždili nacisti, jeho manželku Jarmilu po svojom nástupe zasa zavreli vo vykonštruovanom procese komunisti.

Ivan, ktorý sa narodil ako vytúžené dieťa rodičom po desiatich rokoch manželstva len pár dní pred vypuknutím Slovenského národného povstania, si cestu životom v totalitnom režime hľadal len ťažko.

Perzekúcie režimu ho však priviedli k undergroundu a Plastic people of Universe....

Ivan Golian nechcel dávať rozhovory o svojom živote, netúžil po publicite.

Výnimku urobil iba jediný raz....

Rada by som dala do pozornosti archívny článok o ňom z pera nášho kolegu Petra Gettinga - podľa mňa jedného z najlepších súčasných slovenských novinárov a publicistov.

V ňom si Ivan Golian spomenul na život v komunistickom režime, ktorý chcel jeho otca, povstaleckého veliteľa Jána Goliana navždy vymazať z histórie.

<https://plus7dni.pluska.sk/historia/nacisti-ho-popravili-komunisti-nanho-styridsat-rokov-kydali-stretli-sme-golianovym-synom>

Z cest za Andyho Warholem.

Petra Tóth

V jeden zimný deň v roku 1952 príde Júlia navštíviť svojho, už vtedy slávneho a nesmierne pracovne vyt'áženého, najmladšieho syna do jeho newyorského domu. K prekvapeniu všetkých príbuzných sa späť do Pittsburghu nevráti takmer dve desaťročia. „Prišla som sa postarať o môjho syna Andyho, a keď bude OK, vrátim sa domov.“

Dôverný priateľ Andyho to okomentoval príznačne: „Andy nikdy nie je v poriadku“, a to starostlivá matka, ktorá pozná svojho syna, veľmi dobre vedela. Žalostne potreboval niekoho, kto by sa o neho postaral. Keď Júlia prišla, spomenula, že našla 97 neopratých tričiek v synovej skrini.

Nevieme, prečo boli od seba odlúčení takmer 3 roky, ale v ten zimný večer sa stáva matka opäť istotou v synovom každodennom živote. Joseph Giordano, ktorý navštevoval Andyho dom, takto popísal Warholovu matku: „Úžasnejšia než je možné, oveľa múdrejšia než Andy“. „Raz po hádke nafúkane odišla do Pittsburghu, len aby sa hneď vrátila a vyžadovala rešpekt. Prišla, buchla kufor na zem a otočila sa s výkrikom: „JA SOM ANDY WARHOL!““. Giordano bol jediný, ktorý ju videl ako zdroj umelcových problémov, ale aj ako zdroj jeho inšpirácie.

Všetci Warholovi známi boli zaskočení jej prítomnosťou v dome. Varila a upratovala ako „československá ženuška“ a navarila pre syna a aj pre

kohokoľvek, kto dom navštívil. Syn s matkou sa medzi sebou rozprávali „po našom“, ale vo chvíli, keď dom navštívili hostia, prepli do angličtiny. V Júliinom prípade veľmi lámanej angličtiny. Doma jedli „československé jedlá“, aj keď sa v médiách vždy Andy prezentoval ako hrdý Američan obľubujúci biely chlieb a milkšejky. Na večeru Júlia zvykla hosťom variť kapustové jedlá a veľmi obľúbené „československé plnené placky“. Či to boli naše palacinky alebo naše zemiakové placky, nevieme.

V Andyho osobných denníkoch, ktoré nahrával asistentke cez telefón, spomína matku len okrajovo.

Ak vôbec. „Viete, stále dostávam veci od československej cirkvi, lebo asi nevedia, že mama išla do neba. A vždy na Vianoce myslím na mamu, či som spravil dobre, že som ju poslal späť do Pittsburghu, stále sa cítim vinný.“

Ku koncu Júliinho života vznikne vzácna nahrávka. „Kto bude so mnou keď pôjdeš do Európy? Zamkneš dom? Ukradnú Ti všetko z domu, prídu v noci, syn môj“, hovorí Júlia v rusínčine, už mierne dezorientovaná do novej kamery, ktorú práve testuje jej syn. On jej odpovedá v angličtine a pýta sa, či jej nemá spraviť zemiaky alebo sendvič. Júlia trpí začínajúcou demenciou a jej prítomnosť uberá na energiu nie tak dávno postrelenému, večne chorľavému, v tej dobe veľmi slávnemu umelcovi. Bratia sa rozhodnú matku umiestniť do domu seniorov, kde sa o ňu budú vedieť oveľa lepšie postarať. Účty za nový domov platí v plnej výške jej najmladší syn Andy. „Myslím, že tvoja matka už na tomto svete nebude dlho. Teším sa na správy, keď počíš tvoju matku jej posledným želaním na svete, vidieť naposledy svojho syna. Teba!“ píše Andymu v liste po návšteve starobinca sesternica.

Posledné Júliino želanie nikdy nebolo splnené. 28. novembra 1972, tesne po svojich 80. narodeninách, Júlia Warhola umiera. Andy sa nemôže pohrebu zúčastniť, až príliš ho to znervózňuje. Pripomína bratom, aby sa snažili čo najviac úmrtie jeho matky pred verejnosťou utajiť. Júlia Warhola je pochovaná spolu s milovaným manželom v rovnom hrobe na cintoríne v Pittsburghu. Pár desiatok centimetrov ďalej, presne na dohľad starostlivej matky, nájdeme aj hrob jedného z najslávnejších umelcov sveta, Andyho Warhola.

Ja som Júlii priniesla kvietok, ktorý som pred 2 mesiacmi odtrhla pri jej studničke v Mikovej. Rástol tam jediný uprostred trávy a vyzeral ako malá modrá orchidea. Nemal tie najlepšie podmienky na život, ale aj tak vykvitol do krásy. Tento projekt je venovaný všetkým ženám, ktoré aj napriek pádom vždy vstanú a kráčajú ďalej...

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Kráčať po stopách Júlie Warhola ma v prvom rade naučilo mnoho o mne samej a z Ameriky sa vraciam nie vyčerpaná, ale plná síl a inšpirácie. Teším sa, že Mikovej vrátíme kroj, teším sa dokument, ktorý sme točili a teším sa, ako navštívite Mikovú po tom, ako pomôžeme obci zveľadiť pamätnú miestnosť.

Gilbert McCrae: 16 let za neprokázanou vraždu – dopis časopisu KRIMI jeho ženy!

Jan Šinagl

„My jsme nová Bartolomějská!“: I takto se „soudí“ v ČR – Nemá někdo rád Američany, nebo se někomu hodilo ochránit skutečného vraha...?!

... Konečně, i český soud musel konstatovat, že proti němu žádné přímé důkazy nemá (protože žádné ani nejsou) – což by i podle českého trestního práva mělo stačit na zprošťující rozsudek. ... Celé drama se začalo odvíjet právě přede dvěma roky, 8. března 2011, kdy byl můj manžel při běžné procházce po městě přepaden a povalen na chodník, já pak postavena ke zdi s nohama rozkročenýma jsem musela mlčky pozorovat, jak policajti surově zpracovávají mého manžela, ačkoliv se vůbec nebránil. ... Následoval odvoz nás obou – každého zvlášť – na policejní ředitelství v Kongresové ulici, kde byl manžel ponechán 8 hodin bez obhájce a tlumočnicka, ačkoliv se jich celou dobu domáhal a ačkoliv má na ně ze zákona právo. Byl podroben zcela ponižujícím procedurám, kdy byl vyslečen donaha a za stálého hihňání mu různí policajti zkoumali varlata a to vše ještě natáčeli na kameru – asi pro pozdější pobavení. ... Ten jediný, co ho „poznal“, byl trestně stíhaný bulharský recidivista, proti kterému bylo právě zahájeno další trestní stíhání – a který byl k soudu přivezen ve stejném eskortním autě jako můj muž a ještě ho mohl celou dobu pozorovat v eskortní cele – aby ho pak před soudem „identifikoval“. Můžeme jen odhadovat, co mu za to bylo policií slíbeno. ... Při prohlížení spisu jsem si znovu uvědomila, co byl pan Slavík (tedy oběť vraždy) zač. Bral pervitin, heroin, kokain, měl pravidelné „obchodní“ styky s Albánci. Kradl v obchodech a pak zboží pod rukou prodával, aby měl na svou oblíbenou drogu. ... Plakala jsem a bála se. Víím dobře, jaké věci se děly za komunismu v Bartolomějské. Když jsme podotkla, že mi to vše Bartolomějskou za komunismu připomíná, ozval se ze tmy hlas: NO, MY JSME NOVÁ BARTOLOMĚJSKÁ! ... Země s takovýmto stavem práva a s takovýmto trestním řízením nemá budoucnosti, povede k degeneraci a masovému odlivu těch schopnějších – až tu zůstanou jenom takoví, co soudili a vyšetřovali mého manžela – a nebude mít na ně kdo dělat. ...

My jsme nová Bartolomějská!

8. března uplynou již dva roky od přepadení a zatčení Američana Gilberta McCrae slavnou českou policií na pražské ulici. Na tu se už nikdy zpátky nevrátil - po zhruba roce věznění na Pankráci byl odsouzen (za vraždu fetišáka, kterou prokazatelně nikdy nemohl spáchat) a převezen do nejtěžší věznice, do Valdic u Jičína, kde se i v současnosti nachází. A pokud spravedlnost nezvítězí, tak se tam i příštích 14 let nacházet bude. První cenné poznatky o naší justici a jejích praktikách, které mu zjevně otevřely oči, čerpal právě od našeho předsedy, který byl v té době (na jaře 2011) vězněn na Pankráci spolu s ním. Paní Salterová, manželka p. McCrae, po dvou letech vzpomíná na svérázný dárek, který od české policie dostala k MDŽ, takto: (přebíráme v plném znění její dopis časopisu KRIMI, který uveřejnil článek ohledně jejího manžela - řekněme - v tradičním duchu - jak je všechno skvělé, zákonné a jasné a jak naše udatná policie briskně vypátrala nebezpečného vraha (který po vraždě zapomněl zahodit vražednou zbraň i odjet ze země, kde ho nic nevážalo).

Redakce týdeníku KRIMI

Vážená redakce,

Reaguji tímto na článek z vašeho prosincového vydání, kde jsem si mohla přečíst váš názor na případ mého manžela Gilberta McCrae, označovaného vámi za vraha z tramvaje č. 22.

Musím říci, že jej nejen nesdílím, ale že je zcela zcestný a hlavně fakticky ničím nepodložený.

Američan Gilbert Ferguson McCrae by byl v Americe zcela jistě – za stejné důkazní situace – osvobozen.

Konečně, i český soud musel konstatovat, že proti němu žádné přímé důkazy nemá (protože žádné ani nejsou) – což by i podle českého trestního práva mělo stačit na zprošťující rozsudek. Soudní řízení proběhnuvší proti mému manželovi je bohužel jen smutnou a ukázkovou ilustrací děsivého úpadku české justice a českého trestního práva jako celku. Soudy, které se na případu podílely – od Městského v Praze, přes Vrchní v Praze po Nejvyšší soud v Brně – se nesnažily pravdivě objasnit podstatu případu, ale zmanipulovat důkazní řízení tak, aby mohly nakonec „potrestat pachatele“ a nezůstal jim nevyřešený případ – i s povinností hradit nemalé odškodné mému manželovi za dosavadní – dvouleté – věznění. Pak by se totiž nejen můj manžel mohl ptát, kdo za to všechno může a jak je možné, že tolik dobře placených lidí ať už u policie či v justici je programově slepých a profesně totálně neschopných.

Celé drama se začalo odvíjet právě přede dvěma roky, 8. března 2011, kdy byl můj manžel při běžné procházce po městě přepaden a povalen na chodník, já pak postavena ke zdi s nohama rozkročenýma jsem musela mlčky pozorovat, jak policajti surově zpracovávají mého manžela, ačkoliv se vůbec nebránil. Následoval odvoz nás obou – každého zvlášť – na policejní ředitelství v Kongresové ulici, kde byl manžel ponechán 8 hodin bez obhájce a tlumočnicka, ačkoliv se jich celou dobu domáhal a ačkoliv má na ně ze zákona právo. Byl podroben zcela ponižujícím procedurám, kdy byl vyslečen donaha a za stálého hihňání mu různí policajti zkoumali varlata a to vše ještě natáčeli na kameru – asi pro pozdější pobavení.

I já jsem se od samého počátku marně dovolávala svého práva na obhájce. Žila jsem 30 let v USA, a tak vím, že tam je přidělení obhájce naprostou samozřejmostí od prvních okamžiků zadržení, zvláště pak jde-li o tak závažnou věc, jakou je jistě vražda. V ČR mi bylo toto – zákonné – právo odmítnuto a když jsem odmítla vypovídat, bylo mi sděleno, že prostě musím. Tedy: Policejní orgány mne zcela v rozporu se zákonem nutily k výpovědi, ačkoliv to není mou povinností, zvláště pak jde-li o mého manžela a ještě se snažily zneužít mé tísně, kterou uměle vyvolaly tím, že mi odmítly zajistit právníka.

Po celou tu dobu se navíc nikdo neobtěžoval mi sdělit, CO SE VLASTNĚ STALO.

Následná domovní prohlídka byla provedena 6 těžkooděnci, které už čekaly v kuklách a se samopaly před naším bytem. Policii jsem v tomto nabídla součinnost, ta však nereagovala. Byla jsem usazena v obývacím pokoji, kde jsem seděla velmi rozrušena – a moc jsem se bála. Policajti se vrhli do ložnice – a tam se opravdu vyřádili. Já jsem nemohla být ničeho z toho přítomna a neustále jsem se – marně – dovolávala obhájce. To mi opět odmítli umožnit.

Teprve po delším přemlouvání mohla za mnou přijít sousedka, seděly jsme spolu na gauči, abych se tolik nebála. Ona je také svědkem toho, že jsem neměla žádnou příležitost se účastnit řádění, které v našem bytě probíhalo. Policajti otevřeli trezor, sebrali vzorky zbraní, co v něm byly, a také důkladně prošli počítač. Mám za to, že celá domovní prohlídka byla zjevně nezákonná, neboť příkaz k ní vydal dozorující státní zástupce 24.2., tedy v době, kdy ani já, ani můj manžel jsme ještě nebyli vůbec obviněni, natož vyslechnuti.

Policie dále prováděla pachovou zkoušku, ač nejen odborná literatura, ale zejména praxe země, odkud pochází obviněný, zdůrazňují nespolehlivost takových důkazů a jejich nepoužitelnost před soudem. Konečně, i zdejší experti, a to prof. PhDr. Jiří Strauss, Dr.Sc. a JUDr. Martin Klouček poskytli dne 25.5. 2010 v Kriminalistické odorologii stanovisko, že pachové stopy mohou například v dopravním prostředku zůstat na sedadle nejen několik hodin, ale i několik dnů – a vzhledem k tomu, že tramvaj č. 22 jsme používali denně, nezbývá než konstatovat, že i kdyby byla potvrzena shoda pachových stop, neznamená to nic víc, než že tou tramvajím můj muž mohl jet v průběhu několika posledních dnů, což není ani nic

neobvyklého, ani žádný důkaz související s tímto případem, natož pak důkaz o vině či nevině.

Nepochopitelné excesy pokračovaly i dále, při soudním řízení, kdy první obhájce mého muže, Dr. Radvan, který případ jako první převzal (jeho jméno bylo uvedeno na listině advokátů sestavenou americkou ambasádou v Praze), byl odvolán jen 3 dny před začátkem hlavního líčení u Městského soudu v Praze – a následně, až v budově soudu, 10 minut před začátkem hlavního líčení, mu byl přidělen nový obhájce, kterému jsem i já osobně podepisovala plnou moc, Dr. Slováček.

Případ provázela i zcela nepřijatelná jazyková diskriminace, kdy od počátku případu k dnešnému dni trvá nedostatečný nebo vůbec žádný překlad materiálů, které se manžela týkaly a týkají. Mému manželovi nebyla navíc – z tohoto důvodu, že neumí česky – ani přidělena žádná práce ve věznici Valdice, kde se v současnosti nachází (přítom v Americe je např. spousta Mexičanů ve věznicích, kteří neumí anglicky, a přesto pracují).

Ve vazební věznici Pankrác došlo k přerušení podávání léků, které měl na srdce, a to po dobu 3 měsíců (!)

O vyšetření případu výmluvně svědčí, že svědci z baru Ještěrka, kde se měl můj muž před vraždou nacházet, ho nepoznali – až na jednoho - žádný, a to včetně barmana, který ho měl obsluhovat a tedy ho pozorovat z bezprostřední blízkosti. Ten jediný, co ho „poznal“, byl trestně stíhaný bulharský recidivista, proti kterému bylo právě zahájeno další trestní stíhání – a který byl k soudu přivezen ve stejném eskortním autě jako můj muž a ještě ho mohl celou dobu pozorovat v eskortní cele – aby ho pak před soudem „identifikoval“. Můžeme jen odhadovat, co mu za to bylo policií slíbeno.

Nikdy nezapomenu na svůj výslech v Kongresové – jak mě vedli do sklepa, kam mi odmítli vpustit doprovod právního zástupce. Plakala jsem a bála se. Víím dobře, jaké věci se děly za komunismu v Bartolomějské. Když jsme podotkla, že mi to vše Bartolomějskou za komunismu připomíná, ozval se ze tmy hlas: NO, MY JSME NOVÁ BARTOLOMĚJSKÁ! To opravdu nebyl hezký vtip. Byl-li to vtip.

Při prohlížení spisu jsem si znovu uvědomila, co byl pan Slavík (tedy oběť vraždy) zač. Bral pervitin, heroin, kokain, měl pravidelné „obchodní“ styky s Albánci. Kradl v obchodech a pak zboží pod rukou prodával, aby měl na svou oblíbenou drogu.

Za zmínku stojí i identikit osoby podezřelé, kde je typově úplně jiná osoba nežli je můj manžel – a to už na první pohled.

Střetnutí s touto nespravedlivou justicí a ubohými věznicemi, kam nikdo nevidí, co se v nich vlastně děje, je pro mne tvrdou srážkou s realitou – která se od dob komunismu zjevně nijak nezměnila. Jsem zase zpátky v r. 1969, kdy jsem z této země raději emigrovala, a to za poměrně dramatických okolností, kdy jsem přeplavala řeku Dyji a pohraničníci po nás začali střílet, jen co zjistili, že se tam něco děje. Přesto se mi emigrovat podařilo.

Časopis KRIMI by se měl především zamyslet nad tím, jak jsou v této zemi respektovány její vlastní zákony, jak (a kým) je vedeno a dozorováno trestní řízení a jak byly tyto předpisy respektovány právě v případě mého manžela – zatímco skuteční kriminálníci, kteří rozkradli miliardy a všude jinde by seděli na dlouhá léta, dostali od prezidenta amnestii.

Země s takovýmto stavem práva a s takovýmto trestním řízením nemá budoucnosti, povede k degeneraci a masovému odlivu těch schopnějších – až tu zůstanou jenom takoví, co soudili a vyšetřovali mého manžela – a nebude mít na ně kdo dělat.

S pozdravem

Sylvie Salterová

Sokolská 29, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
pragangel@yahoo.com

Vydavatel: Při demonstracích v Sydney v pondělí 9. října jsem se všiml, že mávat Palestinskou vlajkou v Palestinském průvodu je v pohodě a OK, ale zamávat Izraelskou vlajkou v průvodu druhém je už zakázáno, a policie hned vlajku zabavila a muže co jí měl odvěkla.

Hned je vidět na čí straně naše vláda je a koho podporuje, i když může mluvit a blábolit co chce.

Co se mi dnes honí hlavou?

Vzpomněl jsem si na loni zemřelého profesora dějepisu J.A. Náhlovského, který se celý život živil tím, že ze sebe dělal blbce. Odešel v symbolické době, kdy se armády blbců živí tím, že ze sebe dělají profesory zeměpisu.

Přes drtivou podporu, znovu těžce zkoušeného židovského národa, jsou u nás někteří, kteří stále tápou v historických faktech.

Pro ně mám tady malé edukační okénko.

* Před Izraelem byl britský mandát, nikoliv palestinský stát.

* Před britským mandátem byla Osmanská říše, ne palestinský stát.

* Před Osmanskou říší existoval islámský stát egyptských mamluků, nikoliv palestinský stát.

* Před islámským státem egyptských mamluků bylo Ayubidsko-kurdské říše, nikoli palestinský stát.

* Před Ajubidskou říší byl křížácký Frankish a křesťanské království Jeruzaléma, nikoliv palestinský stát.

* Před Jeruzalémským královstvím existovaly říše Umayyad a Fatimid, nikoli palestinský stát.

* Před říší Umayyad a Fatimid, byla tu byzantská říše, nikoliv palestinský stát.

* Před Byzantskou říší existovala Sassanido-Perská říše, nikoliv palestinský stát.

* Před Sassanidsko-perskou říší byla opět Byzantská říše, nikoli palestinský stát.

* Před Byzantskou říší byla Římská říše, nikoliv palestinský stát.

* Před Římskou říší byl židovský hasmoneanský stát, ne palestinský stát.

* Před židovským hasmoneanským státem existovala říše Hellenistická seleucidní říše, nikoli palestinský stát.

* Před helénistickým seleucidním impériem byla říše Alexandra Velikého, nikoliv palestinského státu.

* Před říší Alexandra Velikého, byla tam perská říše, nikoliv palestinský stát.

* Před Perskou říší byla Babylonská říše, nikoliv palestinský stát.

* Před babylonskou říší existovala Království Izraele a Judy, nikoliv palestinský stát.

* Před Královstvími Izraele a Judy bylo království Izraele, nikoli palestinský stát.

* Před izraelským královstvím byla teokracie dvanácti kmenů Izraele, nikoliv palestinského státu.

Svěrák

Ahoj,

ne že bych s níže uvedeným bezvýhradně souhlasil, ale je to docela výstižná výpověď o měnícím se charakteru některých lidí. Tímto textem z Valaška jsem si jenom připomenul vystoupení pana Svěráka na Letné, když mu téměř kanuly slzy z očí, když davům sděloval, jak je šťastný, že se toho dožil. Škoda že už zapomněl, že i on "tamto" budoval.

Zdeňku Svěrákovi je třeba připomenout některá fakta z jeho života : 1961 - 1969 člen KSČ, 8 let !!! v rámci vojny sloužil u "pohraniční stráže" (služba pro zvlášť prověřené) a pak po letech u té samé jednotky sloužil jeho syn Jan, který mohl v rámci výkonu vojny vycestovat do USA!?!

(Normálně se před vojnu a během vojny nesmělo ani do soc. států!) Že podepsal "Antichartu" a přiměl k tomu i zbytek divadelního souboru, je také dobré připomenout.

Kdo je tedy Zdeněk Svěrák, a byl v minulém režimu ukřivděný ????? nebo protěžovaný ???

JAK TO VIDÍM JÁ, jen malá poznámka o jeho "charakteru „pro ty, kteří nevědí o pozadí..... a vzniku ????? "jeho" ????? divadla jménem "JÁRA CIMRMAN". Tenhle úspěšný "komik, seriál" není výmyslem těch, kteří tomu dnes velí, řídí ho a hrají.

Tento humorný a úspěšný nápad vzešel od jeho BÝVALÉHO kamaráda a známého herce ze seriálu "HOMOLKA-TOBOLKA" pana ŠABÁNKA, kterému tento nápad a myšlenku..... -(Zdeněk Svěrák)..... v podstatě "ukradl"!!!!!!

ŠABÁNKA samozřejmě nepřizval ke spolupráci a lidově řečeno s ním "vyběhl", aby on sám "slízl smetánku" a pasoval se do role "tvůrce", takže se nelze dívat jeho současněmu podrazu na "svou rodnu stranu". Z bojovníka za "lepší zítřky" se stal "bojovník proti totalitě", ovšem ne tehdy, ale v dnešní době, kdy mu nehrozí žádné nebezpečí za "zradu strany" a jak je vidět, tak v těch křivárnách pokračuje i nadále. Paradoxem je, když bývalý "komunista" poplatný době těžící z členství v KSČ se najednou "bije v prsa" s vysvětlením pro hlupáky, že byl mladý, nezkušený, zmanipulovaný a tudíž, jak tehdejší prospěcháři křiváci, kteří v r. 68 "odložili průkazy" KSČ říkali na svou omluvu před stranickou komisí, "byli jsme pomýleni"

„Chlapec dělá hrdinu až po zjištění, že je po "bitvě" a navíc, v dnešní době "tepat" BABIŠE a "komouše" je přece IN.

Bráno zpětným pohledem, lze bez ostychu říci, že ti dnešní "komouši", kteří zůstali nepokrytecky i nadále komoušema, a jsou i v parlamentě, po kterých řve kde jaký trohl ze sdružení politických "debil-stran", jenž byl do "sametu" jejich členem, ale po "převratu" se "převrátil" a stal se z něho vyznavač euro-amerikanizmu, mají v těle více cti, než ti, kteří dříve řvali "čest práci" a dnes stojí na ulici a vítají "dragouny". Ale věřím tomu, že jen do té doby, než by se to opět "převrátilo", pak budou vítat, jak říkal PAROUBEK, třeba i s "mart'aný".

Politický parchant a prospěchář je horší než AIDS, ten se dá léčit a pokud ne, tak majitel brzy "trhne packou", tihle přežijí kde co a kde jaký režim, na rozdíl od našich mentálně "nepřizpůsobivých", se tihle zmetci umí "přizpůsobit" kde čemu-kde komu, jen když něco "kápne" a že nám tohohle "morálního odpadu" po "zemi české" pobíhá "neurekom".

Z překrásných Beskyd vás všechny zdraví "valach jako poleno".

Jarda,..... ale ne-Cimrman

Zajímavosti. Víte, že....

Pozdravení pane Ricardo.

Stav v Česku je podobný jako s Cikánama jako u vás s Aboriginskou „Civilizací“. S malinkým rozdílem. Aboriginálové jsou bezesporu původní. Cigáni jsou zde nepůvodní, stejně hýčkaní.

Čeští aktivisté dokáží také i zde sepisovat česko-cigánské slovníky, vymýšlet cigánskou historii, vymýšlet cigánské pohádky a knižně je vydávat....

Opatrujte se. KJ

Vydavatel: Když jsem jen na FB „Češi v Austrálii“ přeposlal tzv Link : na článek: Aboriginal 'culture' today is an invention of the last 50 years kterou napsal Dr David Barton (Victoria) Hlavně proto, že slyším často, jak místní mladí Češi i Slováci věří v statisíciletou Aboriginskou pokrokovou civilizaci.

Tak pan Michal Fedorov napsal: *Co já na to? Abyste s téma nenávistnejma výblitkama zapšklejch žlučovitejch dědků už táhl do prdele*

Recept No. 633

Lečo

Vydavatel: Naše rodina to dělala takto: Cibule nakrájet a na oleji či sádle do měkka orestovat, pak se přidá nakrájená syrová paprika (když to jde tak různých barev), počkat až trochu změkne pak syrová rajčata (není to v poměru 1 ku 1, spíše trochu víc rajčat) sůl a pepř a nakonec když se to uvaří několik rozkvedlaných syrových vajec a zamíchat a lehce povařit.. Dá se jíst i zastudena.

Srbsko-maďarská historie

Kdy přesně vzniklo lečo, maďarská obdoba francouzského pokrmu ratatouille, to se s jistotou neví, ale z historických pramenů je patrný vliv turecké, španělské i srbské kuchyně. Podle webu Telex.hu zřejmě první maďarský recept na lečo, neboli lecsó, pochází z Týdenní kuchařky paní Emy z roku 1902. Tam se ovšem tohle jídlo ze tří surovin vyskytovalo ještě pod názvem „omácska“ a podávalo se jako příloha ke kachně. Jak uvádí portál Hungarytoday.hu, slovo lecsó se poprvé objevilo v 10. čísle časopisu Maďarský jazyk z roku 1914 a podle některých odborníků vzniklo zkomoleninou slovenského výrazu všeličo (smíšené, všelijaké). Později začala maďarská továrna vyrábět konzervu lecsó, jež se stala i vážným vývozním artiklem. Tehdy se také zrodil cizí název pokrmu, německy znějící „letscho“. A odtud už je jen krůček k českému pojmenování „lečo“. Dnes se lecsó neboli lečo považuje za jeden ze základních kamenů maďarské kuchyně. Podobné směsi dušené zeleniny se sice připravují všude na světě, ale lečo se jak způsobem přípravy, tak dochucením nepodobá žádnému paprikovo-rajčatovému jídlu v jiné zemi.

Jiný postup

Jakkoli snadné na přípravu se lečo zdá, chcete-li zažít autentickou originální chuť, je potřeba postupovat tak, jak se lečo vaří v Maďarsku. Základem jsou stejně jako u nás pouze cibule, papriky a rajčata, ovšem ve správném poměru a ten je: **jeden díl cibule, dva díly rajčat a čtyři díly papriky**. Cibule se do leča nekrají nadrobno, nýbrž na plátky, a veškerá zelenina by měla být oloupaná. Proto špičkoví maďarští šéfkuchaři papriku pro přípravu leča nejdříve upečou, poté oloupou a až pak nakrají. Stejně tak rajčata by podle originálního postupu měla být spařená vroucí vodou a oloupaná. Na druhé straně, tento způsob je zdoluhavější, takže mnoho maďarských hospodyněk používá zeleninu syrovou, stejně jako jsme zvyklí u nás.

Další postup je následující: Oloupaná, na plátky nakrájená cibule se osmaží na tuku, kterým může být sádlo, slanina i olej. Krátce osmažená cibule se zasype maďarskou mletou paprikou, poté se přidají na kolečka nakrájené zeleninové papriky, na čtvrtky nakrájená rajčata a sůl a pepř. Hrncem nebo pánev se zakryjí poklicí a všechno společně se podusí. Do leča se nepřidává ani voda, ani mouka. Rajčata i papriky pustí dost šťávy a lečo bude i bez mouky tak akorát husté. Místo mleté papriky můžete ovšem použít maďarskou paprikovou pastu. Jídlo získá výraznější chuť.

Desítky variací

Výše uvedený postup je naprostý základ. Do něj se ale v Maďarsku běžně přidává i další zelenina, například cuketa nebo lilek. Lečo se taky dělává na slaninovém základu s na kolečka nakrájenou maďarskou klobáskou. Případně se do něj přidávají houby nebo vajíčka. Hotové lečo se podává jako hlavní jídlo, třeba s nočky nebo s typickou maďarskou těstovinou, tarhoňou. V některých regionech jsou běžnou přílohou brambory nebo rýže. A v lepších restauracích dostanete lečo naservírované s kopečkem krémové zakysané smetany uprostřed. To je pak teprve lahůdka!

Nastal čas pro Ex-Muslim Pride

Marian Kechlibar NevPes

Člověk nemá mít žádné oblíbenice, neboť si dříve nebo později „naběhne“. Krásně je to vidět v případě „skandinávského horkého léta“, kdy právě a just v mém oblíbeném Dánsku uvažují nad tím, že by se podvolili výhrůzkám a zakázali pálení svatých knih na veřejnosti; samozřejmě jde hlavně o korán. (Přitom v Dánsku si na rozdíl od Švédska ani nemohou stěžovat na to, že by je jinak uražení Turci vetovali při vstupu do NATO, protože Dánsko v NATO už dávno je.) Dánská premiérka Mette Frederiksenová dokonce tvrdí, že by takový zákaz *nijak neomezil svobodu projevu*, což osobně řadím nikoliv mezi názory, ale do kategorie naprosto drzého lhaní, zhruba na stejné úrovni, jako „měsíc je ze syra, slunce vychází na západě a na inflaci všichni fantasticky vyděláme“.

(Doufám, že protidezinformační aktivisté už usedli ke klávesnicím, aby tuhle masivní dezinformaci řádně zdokumentovali a uvedli na pravou míru. Ech, čo to táram ... Frederiksenová je členkou dánské soc. dem. strany a tudíž se na ni budou vztahovat podstatně mírnější a shovívavější pravidla.)

Dánsko zrušilo svůj staletý zákaz rouhání roku 2017; to, že se po pouhých šesti letech znovu mluví o jeho zavedení, je poněkud děsivé, ale nepřiliš překvapující. Všude se najdou lidé, kteří by hodnotové spory nejrady řešili zákazem a trestem, i v Dánsku, i v České republice. Když Martin Konvička roku 2016 spálil před brněnskou mešitou několik stránek koránu, promptně jej udal člen hnutí *Žít Brno* Svatopluk Bartík. Policie tehdy prokázala podstatně liberálnější smýšlení než brněnský politik a případ odložila s tím, že žádný trestný čin se nestal.

Nicméně máme léto, období, kdy se (aspoň mimo muslimský svět) konají pochody Gay Pride. Pojďme tedy zauvažovat nad určitými paralelami.

Gay Pride se slaví coby vzpomínka na *Stonewall Riots* roku 1969, nepokoje vyprovokované tvrdým zásahem newyorské policie v gay baru Stonewall Inn. Gaye tehdy zkrátka přestalo definitivně bavit „skrývání se“ (*living in closet*) a věčně „držení hlavy dole“. Začali požadovat rovnoprávnost, možnost žít po svém a právo být vidět.

Dívám-li se na současný svět, ve velice podobné situaci se dnes nacházejí ex-muslimové, a to bohužel i u nás, v západním světě. Až na pár odvážných duší typu Ayaan Hirsi Ali a Salmana Rushdieho, nad kterými se neustále vznáší hrozba násilné smrti, raději žijí inkognito, „in the closet“, nebo aspoň velmi nenápadně, ve snaze nepřitahovat na sebe přílišnou pozornost. Podpůrných organizací pro ex-muslimy je málo, daleko méně, než kolik jich mají jiné skupiny obyvatel, a ani levice, ani pravice, se o ně příliš nezajímá, natož aby jim nadělovala dotace.

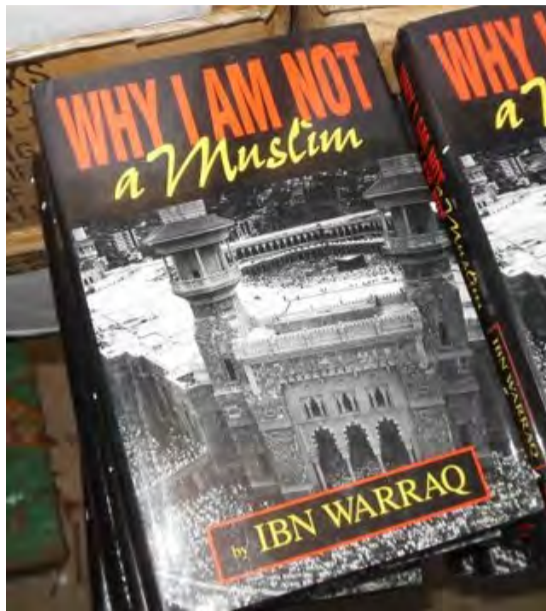
O stavu věcí dobře vypovídá skutečnost, že v *podstatě ani nevíme, kolik těch ex-muslimů vůbec je*. Nemají důvod se nechávat moc vidět a počítat, někteří se dokonce bojí přiznat i vlastním rodinným příslušníkům. Jste-li patnáctiletá holka, která nechce nosit šátek a uctívat Alláha, mohou pro vás i vlastní bratři představovat ohrožení života.

Možná tedy nastal čas na první Ex-Muslim Pride, co říkáte, milí liberální politici? Podpořili byste jednu utlačovanou a ohroženou skupinu v její touze po svobodě. Dali byste najevo, že v našich zemích platí nejen teoreticky, ale i prakticky zákony 21. století, a nikoliv zákony z doby železné. A možná byste tím poskytli i malinko naděje lidem, kteří o nějaký ten kus dále musejí žít pod tvrdou pěstí místní teokracie a doufají, že aspoň jejich potomci na tom budou lépe. Nejenom strach, i odvaha je nakažlivá.

Jistě, byla by to provokace. Jistě, policie by měla manévry, *což je ostatně nejlepší důkaz toho, že by taková akce byla potřeba a že ten problém je reálný a těžce, přetěžce zanedbaný*. Ale důsledný liberalismus, ten původní, který se ještě opravdu točí kolem pojmu svoboda a ne jenom kolem technického výkonu moci, se nemůže vyhýbat nebezpečí. Vaši předchůdci bojovali s Ku-Klux-Klanem a SA; taky to nebyla

zrovna sranda. Nechcete-li se jen věčně chlubit cizím peřím a dávno vybojovanými bitvami, jejichž tíhu nesly předešlé generace, toto je příležitost ukázat, co ve vás vězí.

Ech, čo to táram... zatím budeme muset považovat za úspěch i to, pokud nám moderní evropská politická scéna z čiré podělanosti neobnoví středověké zákony o blasfémii.

Peršanka Anuše Chálilí patří k tvrdě pronásledovanému náboženství báháistů. V Americe, kde žije, si s tím našťestí nemusí lámat hlavu.

GLOBALNÍ PANDEMIE: Znásilňování křesťanek džihádisty

Raymond Ibrahim - Gatestone Institute

Podle nové studie je celosvětově počet sexuálních útoků a znásilnění křesťanek na historickém maximu – a to zejména v muslimských zemích.

Open Doors, organizace hájící lidská práva, která sleduje globální pronásledování křesťanů, nedávno zveřejnila zprávy zkoumající, jakou roli hraje v pronásledování křesťanů pohlaví. Jedna z těchto zpráv — „Web of Forces: The 2023 Gender Report“ — řadí země podle „genderově specifické náboženské perzekuce“ a ukazuje, jak pohlaví obětí ovlivňuje její pronásledování. Zpráva uvádí:

„Křesťanské ženy a dívky se celosvětově často ocitají ve zvláště složité síti rozmanitých zranitelností. Nejenže jsou zranitelné jako křesťanky... ale jejich genderově podmíněné zranitelnosti se překrývají a vzájemně se ovlivňují ve větší míře než u křesťanských mužů a chlapců v podobné situaci. Jedná se o prostředí, kde všechny ženy zažívají znevýhodněné postavení před zákonem a ve společnosti všeobecně a diskriminaci kvůli svému nedostatečnému vzdělání a zvýšenému riziku chudoby. Tyto četné zranitelnosti se navzájem sčítají. Náboženské pronásledování využívá existenci těchto mnoha vzájemně se propojujících sil, které prohlubují škody napáchané na jednotlivých ženách a dívkách, jejich rodinách a komunitách.“

Pět hlavních „druhů útlaku“, které křesťanky zažívají, jsou: 1) sexuální násilí; 2) nucený sňatek; 3) fyzické násilí; 4) uvěznění mužskými rodinnými příslušníky; a 5) psychické násilí.

Ačkoliv je všech těchto pět „druhů útlaku“, často propojeno, tak zdaleka nejběžnějším a nejrozšířenějším druhem útlaku je „sexuální násilí“ na křesťankách kvůli jejich víře. Zpráva zdůrazňuje, že:

„Sexuální násilí kvůli víře je zaznamenáno jako riziko pro křesťanské ženy a dívky v 86 % zemí z 50 zemí, kde jsou křesťané obecně nejvíce pronásledováni. Sexuální násilí je nadále nejpreferovanější formou násilí a zaměřuje se na křesťanské ženy a dívky po celém světě.... Fyzická a psychicko-emocionální závažnost sexuálního násilí je značná a dobře prostudovaná. Jeho účinnost je násobena také nesčetnými škodlivými důsledky, které z něho plynou. Síť přitěžujících faktorů zvyšuje jeho dopad a může vést ke ztrátě přístřeší, zdrojů obživy, budoucích příležitostí a komunity.“

Z 20 zemí, kde má gender největší vliv na pronásledování křesťanek, má 18 buď muslimskou většinu, nebo má významnou muslimskou populaci (dalšími dvěma jsou Indie a Kolumbie). Těchto 20 je seřazeno takto: 1) Nigérie, 2) Kamerun, 3) Somálsko, 4) Súdán, 5) Sýrie, 6) Etiopie, 7) Niger, 8) Indie, 9) Pákistán, 10) Mali, 11) Írán, 12) Mosambik, 13) Eritrea, 14) Burkina Faso, 15) Středoafriická republika, 16) Afghánistán, 17) Demokratická republika Kongo, 18) Kolumbie, 19) Egypt, 20) Tunisko.

Následuje krátký popis situace v reprezentativním vzorku afrických, arabských a asijských zemí.

Nigérie:

„Křesťanské ženy a dívky jsou znásilňovány, nuceny k sexuálnímu otroctví, unášeny pro výkupné nebo zabíjeny.... Únosy se pravidelně používají k vylidnění území ovládaného křesťany a zbídačení křesťanských rodin. Nejčastěji se stává, že jsou křesťanské dívky uneseny a je známo, že s nimi obchodují radikální islámští vůdci za účelem nucených konverzí a nucených sňatků — a to se týká dokonce i žen, které jsou již vdané.... Emíři v poslední době poskytují zvláštní krytí únoscům nezletilých dívek, tyto dívky od nich přejímají, přinutí je konvertovat k islámu a poté je provdají za ochotné muslimy, kteří nezletilé často znásilní za účelem jejich oplodnění. Emíři se chovají jako otcové těchto dívek, zatímco jejich biologickým rodičům je přístup k nim odepřen. Když se rodiče snaží své dítě zachránit, běžně čelí odporu komunity, policie a justice — kdy všichni svorně tvrdí, že manželství je legitimní podle islámského práva a dívka přece přijala islám. Kromě toho, že byly ‚vdané‘, byly dívky unesené militanty údajně používány také jako sebevražedné atentátnice, lidské štíty nebo jako páka při jednáních s vládou a jejich rodinami.... Násilí na ženách se také používá jako zbraň proti křesťanům. Stává se, že křesťanští muži a chlapci jsou nuceni se dívat, jak jsou jejich manželky, matky, dcery a sestry před nimi znásilňovány a unášeny. Toto způsobuje křesťanským mužům hluboká traumata a pocity bezmoci, protože mají pocit, že by je měli být schopni ochránit.“

Sýrie:

„Křesťanské ženy a dívky jsou na veřejnosti pravidelně obtěžovány a ve veřejné sféře jsou diskriminovány. Některé jsou dokonce záměrně svedeny s cílem je konvertovat k islámu. Stává se, že muslimský obchodník přednostně obslouží ženu v hidžábu a ženu s křížkem na krku nechá čekat a případně jí i zvýší ceny. Křesťanské ženy a dívky také uvádí, že na ulici na ně lidé plivou a jsou diskriminovány na pracovišti. Křesťanky jsou nejzranitelnější vůči pronásledování v oblastech kontrolovaných islamistickými skupinami. Násilí na konvertitkách (zejména na těch, které mají muslimské kořeny), může pramenit i z jejich vlastních rodin a komunit.“

Somálsko:

„Mladé ženy konvertující ke křesťanství jsou stále jednou z nejzranitelnějších skupin. Běžně bývá žena podezřelá z křesťanství ponižována na veřejnosti, držena v přísném domácím vězení, znásilněna, unesena, násilně provdána za radikálního šejka nebo zavražděna. Je například znám případ dívky, která konvertovala ke křesťanství, a její rodina to zjistila. Následně ji zavřeli v jejím pokoji a šest měsíců ji drželi připoutanou k posteli řetězem. Vysvobození se jí dostalo, až když se jednomu jejímu souvěrci podařilo jí přijít na pomoc. Pokud je nová křesťanka již vdaná, tak bude pravděpodobně rozvedena a děti jí budou odebrány, aby dostaly islámskou výchovu.“

Pákistán:

„Křesťanské ženy a dívky jsou vystaveny riziku sexuálního násilí ve veřejné sféře včetně pracovišť a škol. Mnohé z nich jsou služebné nebo uklízečky a jsou terčem sexuálního vykořisťování.... V současnosti je docela normální znásilňovat křesťanské děti — některé byly znásilněny dokonce již ve věku tří let.... Psychické trauma a zneužívání pokračuje, i když je někdy zaznamenána snaha unesenou dívku vrátit....“

Jedna křesťanka spáchala sebevraždu kvůli zneužívání a sexuálnímu obtěžování, nedbalosti úřadů a náboženskému útlaku.... Mnoho rodin už své dívky nikdy neuvidí, částečně také proto, že úřady jen zřídka podniknou smysluplné kroky, aby postavily pachatele před soud.... Právní systém v těchto případech mladých žen opakovaně selhává. Mnohé jsou ve věku 8-18 let uneseny, znásilněny a provdány za starší muže — některým je víc než 50 let.... Existují také zprávy o pohlavním zneužívání křesťanských chlapců. Odborníci uvádějí, že případy znásilnění a vražd mladých chlapců jsou v Pákistánu na vzestupu....“

Jemen:

„Konvertitka ke křesťanství může být izolována v domácnosti, fyzicky a duševně týrána a případně dána za manželku oddanému muslimovi, znásilněna nebo dokonce zavražděna, aby tak byla ‚obnovena čest‘ kmene a rodiny.... Křesťanské ženy a dívky také riskují, že budou sexuálně zneužívány povstaleckými milicemi díky konceptu ‚anfal‘ [arabsky ‚kořist‘], který umožňuje, aby bylo s nemuslimy za určitých okolností zacházeno jako s otroky v rámci válečné kořisti (Korán, súra Al-Anfal). Podle místních expertů provozují tyto skupiny v zemi prostituci.“ [Více k tématu otroctví a konkubinátu v islámu naleznete zde, zde a zde.]

Čad:

„Křesťanky v Čadu čelí za svou víru násilnému i nenásilnému pronásledování a jsou zranitelné vůči sexuálnímu násilí ze strany islámských ozbrojenců.... Ženy a dívky, které byly znásilněny a oplodněny, obvykle prožívají neustálé psychické utrpení a mají nízké sebevědomí. Traumatizované oběti znásilnění někdy vnímají své děti jako trvalou připomínku zločinu, který na nich byl spáchán. Místní zdroje uvádějí, že ani jejich okolí s nimi nesoucí a považuje je za poskvrněné.“

Egypt:

„Křesťanky jsou obětmi groomingu, znásilňování, nucených konverzí a nucených sňatků.... Policie je mnohdy spolupachatelem, nebo je naprosto apatická a mnoho žen zůstává nezvěstných. Psychologická daň je vysoká a mnoho žen žije ve strachu....“

Demokratická republika Kongo:

„Křesťanky jsou zranitelné vůči únosu, znásilnění, obchodování s lidmi a sexuálnímu otroctví, zejména ze strany ADF (Allied Democratic Forces, Spojené demokratické síly, což je islámská teroristická skupina).... Ženy a dívky jsou znásilňovány, nuceny se provdat za bojovníky ADF, s jinými se obchoduje a mnohdy jsou tyto ženy a dívky zavražděny. Mnoho křesťanek, které byly ušetřeny, je údajně drženo jako určitý druh ‚trofeje‘.... Tyto nucené sňatky se často týkají nezletilých dívek, protože zdroje uvádějí, že postarší muslimové preferují mladé křesťanské dívky.“

Saúdská Arábie:

„Znásilnění a sexuální útoky jsou v Saúdské Arábii běžnou zkušeností pro tisíce zahraničních (zejména asijských a afrických) služebných po celé zemi, které jsou křesťanky nebo vyznávají jinou neislámskou víru. Tyto ženy jsou běžně zneužívány a prakticky je s nimi zacházeno jako s otrokyněmi.“

Tunisko:

„Vzhledem k tomu, že konverze od islámu je zakázána, konvertitky čelí velkému pronásledování, pokud je jejich nová víra odhalena.... Mohou být bity, vyhnány z domova, drženy v domácím vězení, nebo jim je vyhrožováno znásilněním a smrtí. Pokud je konvertitka vdaná, bude pravděpodobně rozvedená bez jejího souhlasu, budou jí odebrány děti a bude jí odebrána jakákoliv finanční podpora. Některé křesťanky byly kvůli sporům souvisejícím s jejich novou křesťanskou vírou na delší dobu odloučeny od svých dětí.“

Spojené arabské emiráty:

„Konvertitka ke křesťanství, čelí obrovskému tlaku ze strany své rodiny, aby konvertovala zpět k islámu. Pokud to neudělá, může být povolán imám, aby ji přesvědčil o jejím hříchu, nebo ji její rodina může držet v domácím vězení. I kdyby se s ní chtěl oženit křesťan, tak se sňatek neuskuteční, protože ženy, které

se narodily v muslimské rodině, mají právně zakázáno si vzít nemuslima.... Co se týče křesťanek, které jsou provdané za muslima, tak v případě rozvodu připadnou děti dle zákona muslimskému otci.... Domácí služby pracující v SAE často čelí sexuálnímu obtěžování a často s nimi zaměstnavatel zachází jako s otrokyněmi.“

Tyto znepokojivé trendy ukazují především to, že notoricky známé sexuální zneužívání, kterého se Islámský stát („ISIS“) dopouštěl na křesťankách, jezídkách a dalších ženách z nemuslimských menšin – o němž jsme byli hned ujišťováni, že „... toto nemá nic společného s islámem....“ – je ve skutečnosti nedílnou součástí muslimských společností. A nezáleží na tom, zdali je to společnost bohatá nebo chudá nebo zdali je africká, arabská nebo asijská.

Raymond Ibrahim je autor knih Defenders of the West, Sword and Scimitar, Crucified Again, and The Al Qaeda Reader, významný spolupracovník Gatestone Institute sponzorovaný nadací Shillman Foundation a spolupracovník nadace Judith Rosen Friedman při Middle East Forum.

Překlad původního textu: A Global Pandemic: The Jihadist Rape of Christian Women Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský

Praha byla podle vědců nejvýznamnějším trhem s otroky v zaalpské Evropě

23. 8. 2023, – Praha ČTK

Ve druhé polovině 10. století byla Praha patrně nejvýznamnějším trhem s otroky zaalpské Evropy, z pohledu moderních dějin už Češi nebyli otroky ani otrokáři. ČTK to řekli historici Jan Zelenka a Jan Slavíček z Historického ústavu Akademie věd ČR. V novověku podle Slavíčka české země otrokářství nikdy nezažily - lidé nebyli vlastněni, ačkoli jejich podmínky se otroctví někdy blížily.

Na středu 23. srpna připadá mezinárodní den památky obětí obchodu s otroky, který vyhlásilo UNESCO v roce 1998.

„Otroci představovali důležitý, možná dokonce nejdůležitější exportní artikl Velkomoravské říše a to samé platí pro vznikající ‚říši‘ přemyslovských panovníků. Ve druhé polovině desátého století se Praha stala patrně nejvýznamnějším trhem s otroky zaalpské Evropy. Kvantifikovat množství prodaných otroků však není možné ani přibližně,“ řekl Zelenka.

„Jistě víme, že se do Prahy svázeli zajatci z přemyslovských výbojů, které směřovaly zejména do oblasti východní Evropy. Prodej válečných zajatců či odsouzců a provinilců do otroctví byl ostatně běžnou zvyklostí i v mladší přemyslovské době,“ dodal.

Ve středověku byli podle Zelenky Češi i otrokáři, a to jak ve smyslu využívání otrocké práce, tak tím, že uvrhali lidi do otroctví. Otrocká práce se využívala především na knížecích statcích, či obecně statcích elity. Míra zastoupení otroků patrně nebyla taková jako jinde, např. v Bavorsku.

„Otroci získaní na pražském trhu směřovali zejména na Pyrenejský poloostrov, do córdobského chalífátu, odtud ale zřejmě putovali také dál na africké území. Slovanští otroci se nicméně dodávali rovněž na byzantské trhy,“ řekl Zelenka.

Justice jako významný zdroj příjmů

Prodej lidí do otroctví byl a dodnes v některých kulturách je formou trestu, jinak tomu nebylo ani v českých zemích. „Prodej do otroctví, v českém prostředí zejména do Uher, byl standardní formou trestu. Zde je třeba mít na paměti, že justice ve středověkém období nezajišťovala pouze výkon práva, ale představovala rovněž významný zdroj příjmů z pokut či právě z prodeje do otroctví,“ zmínil Zelenka.

V období moderních dějin pak otroctví v jeho původním významu, tedy že člověka někdo vlastnil, podle Slavíčka už v českých zemích nebylo. Koncentrační tábory je ale podle Slavíčka možné označit za něco, co se otroctví blížilo.

Na africkém otrokářství se podle Slavíčka Češi jako národ nepodíleli. České země ovšem byly součástí evropského systému hodnot, mezinárodních vztahů a ekonomiky, který sice otrokářský systém nestvořil, ale zdokonalil ho a využíval.

„A také je samozřejmě pravděpodobné, že někteří Češi se v zahraničí účastnili otrokářského systému, ať již jako žoldáci, námořníci či třeba obchodníci, ale vždy pod systémem cizí země,“ uzavřel.

Potomci velkomoravských velmožů žijí mezi námi

Aleš Fuksa Právo,

Na Uherskohradištsku žijí i po jedenácti stech letech přímí potomci Slovanů z Velké Moravy. Potvrdil to tříletý archeologicko-genetický výzkum Centra slovanské archeologie Moravského zemského muzea (MZZ). Při něm odborníci před nedávnem odebírali dobrovolníkům sliny pro porovnání DNA.

„Můžeme říct, že z 340 respondentů výzkumu má osmnáct z nich shodu nebo výraznou podobnost složení haplotypů (skupiny genů, která je předávána pohromadě od rodičů – pozn. red.) jako sedm jedinců, jejichž kosterní pozůstatky pocházejí z kostelního pohřebiště v Uherském Hradišti-Sadech,“ sdělil Luděk Galuška z Centra slovanské archeologie.

„Jsou téměř jistě potomky lidí z období Velké Moravy, případně z období následujícího, tedy z 10. až počátku 13. století, kdy se v Sadech stále pohřbívalo v místě sakrálního souboru staveb původní Velkomoravské říše,“ dodal.

Výzkum nemá podle archeologů zemského muzea co do množství zkoumaných současníků a zároveň pohřbených Velkomoravanů ve světě obdoby.

Kromě 340 současníků odebrali archeologové vzorky desetiny lidí pohřbených od 9. do 13. století na pohřebišti v Sadech, které je s 870 pochovanými nejrozsáhlejším kostelním pohřebištem dané doby na území České republiky. Vzorky 75 zemřelých Velkomoravanů odebírali ze zubů či stehenních kostí.

„Přál jsem si, abychom objevili alespoň jednoho příbuzného ze současnosti, a my jich máme osmnáct. Jedenáct z nich navíc téměř jistě představuje potomky tří velmožů z doby Velké Moravy a zároveň dvou lidí z období 10. až 13. století pohřbených v Sadech,“ řekl Galuška.

Jedním z nich je Petr Babík, původně ze Zlínska. „Je to něco úžasného, vědět, že můj rod sahá nejméně do devátého století. Dnes jsem se vlastně potkal s dalšími příbuznými od lidí pochovaných přímo ve velkomoravském kostele v Sadech,“ řekl.

„Je to velké překvapení. Představa, že si můj prapředek tykal s Cyrilem a Metodějem, je úplně mimo to, co kdo může pochopit,“ dodal Libor Blaha ze Slovácka.

Archeologové chtějí s výzkumem v hradištských Sadech pokračovat. Podle generálního ředitele MZZ Jiřího Mítáčka je z 870 pochovaných v období od 9. do 13. století ke genetickým výzkumům vhodná polovina vzorků.

Rádi by je porovnali s lidmi pochovanými v období Velkomoravské říše v Mikulčicích anebo s pohřebištem pod Pražským hradem. To je přitom bráno jako pohřebiště elity spojené s knížecím prostředím raného českého státu. V Lumbeho zahradě – Bažantnici pod Pražským hradem jsou hroby z období od konce 9. do začátku 11. století.

„Profesor Emanuel Vlček svého času řekl, že jedinec pohřbený v centrální hrobce v hradištských Sadech má velice výrazné vazby na jedince známého z Pražského hradu pod označením K1. A podle některých měl být K1 kníže Bořivoj, tedy první historický známý Přemyslovec,“ podotkl Galuška.

„Dnes ale čeští kolegové říkají, že to není pravda a že by se spíše mělo jednat o Spytihněva a že vazba na základě antropologických rysů není prokázána. Ale co když současná genetika prokáže vazby na předky Přemyslovců z Velké Moravy,“ nechává otevřenou otázku před dalším výzkumem Galuška.

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,
Kew Vic 3101 - info

slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kempas Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípyk Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoměsíčník „**Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + **Slovenský klub** v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph.:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel: +420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Cooloom, QLD 4573 Cooloom,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbere

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naléhavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: cg.sydney@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/gksydney>

Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorární konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE: (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Pavel Válek - \$5.00

Pavel Nevrlý - \$10.00

Jitka Hosáková - \$5.00

Ida Janečková - \$5.00

„Oslavy toho, co se stalo {útok Hamasu na civilisty v Izraeli}, což je technicky trestný čin, považuji za bolestivé. Byla velká chyba vpustit dovnitř Evropy a Austrálie tolik lidí se zcela odlišným kulturním a náboženským konceptuálním zázemím.“ Henry Kissinger

To zabíjejí i naše děti

Václav Vlk st.

Média jsou plná zpráv, jak komando Hamásu zavraždilo na taneční zábavě v blízkosti hranic s Gazou 260, a možná že i více „mladých Izraelců“. Už jenom jak slyším anebo čtu, že šlo o mladé Izraelce, zvedá se mi žaludek a čuchám starý ukrytý antisemitismus, přetřeny jen tak zlehka tzv. politickou korektností. Vždycky přemýšlím, jestli jsou autoři takoví idioti, že si myslí, že ve státě Izrael žijí jenom Židé. Anebo prostě mají v hlavě uloženo, že každý, kdo se s Židy v Izraeli či jinde na světě baví, tančí s nimi na hudebních festivalech, chodí na sportovní utkání, koupe se na plážích v Tel Avivu anebo dole v Ejlatu, je prostě v „židák“ anebo jak říkali nacisté za protektorátu „židomil“.

Při poslechu zprávy o masakru při venkovní taneční zábavě zvané Supernova v blízkosti kibucu Reim (kde jsem kdysi sám byl) a blábolech, jak tam islamisté zabili „Izraelce“, vzpomněl jsem si, jak jsme kdysi v době druhé intifády kolem roku 2000 stáli na břehu pláže mezi Tel Avivem a Jaffou. U trosk rozmetané budovy, která byla, než ji Palestinci vyhodili do vzduchu i s tančícími lidmi, oblíbeným sálem místní mládeže. Scházeli se tam jak Izraelci, tak mladí Palestinci i zahraniční hosté. Při výbuchu většina těchto mladých lidí zahynula. Stejně tak tahle banda vrahů nevrátila „jen židy“, ale každého nemuslima.

Tehdy po návratu do Prahy jsem se o této zkušenosti bavil s jedním mladým Palestincem, členem al Fatahu. Který zde tehdy studoval a kterého jsem považoval za rozumného a soudného člověka. Na otázku, proč vyhodili do vzduchu klub, kde byli lidé všech národností, včetně Palestinců i křesťanů, odpověděl, že každý, kdo se přátelí s Židy musí počítat s tím, že je nepřítel a

že islám učí, že nutno jej zlikvidovat. Pro tyto islámské fanatiky jsme my křesťanští Evropané podle jejich víry určení „spravedlivě“ k zavraždění stejně jako židé.

Dnešní tzv. bezprecedentní útok na taneční letní festival není ničím překvapivým. Je to jenom další ukázka teroru, kterou známe z Paříže a Londýna, New Yorku, Libanonu a Sýrie. Například útok v pařížském baru Bataclan v roce 2015 byl vedený prakticky pouze a záměrně proti Evropanům a nikoli proti Židům. Zrovna tak jako připravované masakry a útoky u stadionu Stade de France nebyly namířeny proti Židům ale proti Evropanům jako takovým.

Myslí-li si nějaký hlupák, že se nás poslední útok u kibucu Rein netýká, že šlo jen o „židy“, mohu jej upozornit, že vzhledem k organizaci a provedení tohoto útoku je pravděpodobné, že něco takového provedou islamisté brzo také v Evropě. Potřebují k tomu pouze dostatečné množství místních fanatických mladých muslimů. Tak jak to bylo vidět na snímcích z místa masakru. Podle svědků přivezli uniformovaní bojovníci Hamásu na místo několik automobilů plných střelných zbraní a rozdávali je mladým Palestincům v civilu. Na záběrech je vidět jak tito v civilu oblečení mladíci, kteří zřejmě byli připraveni k „akci“ po celou dobu jako „návštěvníci“ přímo na tomto tanečním festivalu, vraždí každého, kdo se jim nezdá jako muslim. Za krátkou dobu bude jednat EU o tom, co s imigranty, kteří se hrnou do Evropy. Přičemž se politicky korektně nesmí říkat, že 90 % z nich jsou mladí vyznavači islámu. Většinou bez jakékoliv kvalifikace, ale zato vychovaní a vycvičení, jak bezuzdně odporně a bez jakéhokoliv slitování vraždit každého, koho se jim namane.

Po této poslední zkušenosti jsem zvědav, jak Německo, největší organizátor lodní dopravy islamistů z Afriky a Středního východu do Evropy, zaujme stanovisko. A jak se bude vymlouvat, že každý imigrant má právo na to, aby byl ochráněn a aby o něj bylo pečováno. Neboť jsme civilizovaní. Takže se těmi „zachráněnými“ necháme dobrovolně vraždit. A ještě jim budeme na cestu a zbraně posílat peníze?!

To co předvádí islamisté v Evropě, to jak vraždili pod hlavičkou Islámského státu a dnes Hamásu není žádná civilizace, ale odporné barbarství. Jehož cílem je nás zlikvidovat a vyhlásit v Evropě chalífát.

Poděkujeme prozatím všem vládám tzv. Visegrádské čtyřky, které nepovolily, aby se nám na nátlak EU a „pokrokářů“ nahrnuly desetitisíce a statisíce fanatických muslimů jako do západní Evropy.

Mimochodem, zamysleli se tihle muslimští fanatiky a jejich přátelé, nad tím, že pokud zničí evropskou civilizaci, nebude, kdo by je živil?

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
 Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
 Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
 , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
 E-mail committeecsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Otevřeno: jen o víkendu, většinou v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Restaurace otevřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.cslubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
 Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: **0497 344 377**

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
 c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
 otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
 Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 23.října Léta Páně 2023

Karel Janoušek, maršál RAF

Přesně před 52 lety, 27. října 1971, zemřel v bídě a ponížení, zapomenut vlastním národem, maršál RAF (jako jediný Čech) a dnes armádní generál in memoriam Karel Janoušek

Po válce, v níž mu nacisti, z pomsty za jeho angažmá v Anglii, vyvraždili část rodiny- včetně manželky, ho komunisti, jako další desítky členů RAF, odsoudili na doživotí v táboře nucených prací.

Z vězení vyšel až v roce 1960, do konce života a sledován a šikanován STB, s důchodem 200 korun měsíčně, který mu nevystačoval k přežití a tak téměř až do své smrti musel dělat těžkou práci ve skladu.

Na odkazu lidí jako pan Janoušek naše republika stojí. Jak ale soudruh generál a rozvědčík podotkl, komunisté a soudruzi jen plnili svoji povinnost a lidé jako Mašín, kteří jim v tom bránili jsou jen prachspostí vrazi.

Pan Neff podotkl také,

když tu náhle je zde Ivan Bartoš, jejich předseda, a varuje před návrhem Evropské komise kontrolovat sociální síť pod záminkou boje proti dětské pornografii. *Sociální síť, chaty, hlasové zprávy, Google Drive nebo iCloud, na všech podobných platformách by vás podle návrhu mohl kontrolovat automatický filtr řízený přímo poskytovatelem služeb. Automat ale může chybovat. Hrozí tak řada špatně vyhodnocených situací, a vaše soukromá data by tak mohla neoprávněně končit v rukou poskytovatelů a vy u soudu,* varuje Bartoš na Twitteru. Koriguje ho místopředsdkyně EP Dita Charanzová poukazem na to, že za loňský rok prosvištělo internetem 85 milionů fotografií zneužívání dětí a že je tedy možné návrh upravit, nikoli potopit...

Co s tím? Bartoš varuje, že nové nařízení povede ke kontrole toho, co na své klávesnici píšete, ještě dřív než to odešlete. Jak se dá tohle upravit?

Bartošova snaha je sympatická, nejspíš ale marná. Ti lidé, kteří unijní Brusel ovládli, našli v regulování a omezování čehokoli pod jakoukoli záminkou smysl své profesní existence a žádný bojovník s dredy na hlavě je od toho neodradí... Snahu je ale správně zaznamenat a pozitivně ohodnotit.

One man show Jiřího Krhuta

Sydney	Sokol Sydney	28.října
Canberra	Klub Beseda	30.října
Melbourne	Československý klub	3. listopadu
Brisbane	Československý klub	11.listopadu
Perth	Clancy's Fish Club	12.listopadu

Český muzikant, textař a bavič Jiří Krhut vyjíždí se svým představením Varieté Krhut na podzimní turné po Austrálii. Tato one man show je Krhutovo původní autorské dílo. Je to mozaika stand-upů, skečů a scénických písniček inspirovaných svérázným životem nejen z Ostravy a okolí. Představení vtáhne diváka do bizarních situací z prostředí jako jsou např. zastavárny, veksláci, tržnice, pofidérní prodejní akce, protialkoholní léčebna, ostravská Stodolní ulice, IT, výšlap na Lysou horu a další. Krhut taktéž často svou pohotovou improvizací reaguje na diváky, kteří se tak stávají součástí jeho show.

Společná recepce při příležitosti oslav státních svátků ČR a SR k připomenutí výročí 30 let od rozdělení Československa

17.10.2023 = Dne 12. 10. 2022 se uskutečnila společná recepce při příležitosti oslav státních svátků České republiky a Slovenské republiky, zorganizovaná generálním konzulátem České republiky v Sydney a generálním konzulátem SR v Sydney, k připomenutí výročí 30 let od rozdělení Československa. Recepce se konala v ikonickém Bondi Pavilion, Bondi Beach v Sydney a zúčastnilo se jí 140 hostů z řad zástupců Parlamentu NSW, DFAT NSW, konzulárního sboru NSW, místní samosprávy (City of Sydney), lidskoprávních organizací, veřejného a kulturního života, obchodních kruhů, a společné české a slovenské krajské komunity v Austrálii.

S projevy vystoupili Zuzana Slováková, generální konzulka ČR v Sydney spolu s Martinem Kabáčem, generálním konzulem SR v Sydney, Jana Tyrer, velvyslankyně ČR v Canbeře, Ben Franklin (předseda horní komory Parlamentu NSW), Crispin Conroy (ředitel DFAT NSW) a Robert Kok (zástupce primátorky, City of Sydney). Po projevech následovalo zahájení výstavy fotografií české a slovenské krajiny a památek. Formální část večera završilo vystoupení místního folkórního souboru Kukabura, v krojích, s repertoárem českých a slovenských lidových písní.

Akce se uskutečnila za laskavého přispění sponzorů: společnosti ESET (IT společnost zaměřená na antivirové programy); Hamšík Winery (producent vína) a společnosti EBL Importers (dovozce českého piva, lihovin a dalších výrobků české provenience do Austrálie).

Vydavatel: Hádejte proč, my vydavatel Novin, jsme nebyli pozváni???

Václav Kahuda.

Jiří Peňás "Echo

K počtě v červenci 2023 umřelého Václava Kahudy tu dávám pro zajímavost záznam z jednoho symposia, které jsem před pár lety (2017) dělal k výročí Anticharty. A pozval jsem tam V. Kahudu, který byl tehdy předseda Obce spisovatelů (ted nevím, jestli se to tak jmenovalo) a veděl jsem že má tzv. svérázné názory a taky, že s ním bude prdel. To taky byla: Petr Blažek se několikrát zvedal ze židle, bratři Justové jen hleděli... Záznam zdaleka neobsáhne tu míru Kahudovy schopnosti vytočit seriózně uvažující lidi, ale něco naznačuje. Jinak samozřejmě byl Kahuda svérázný génius a dobrý magor. (jednou jsme se pěkně namazali v Sobotce, pak si tak jednou za pět slibovali, že to zopakujeme. Bohužel)

K čemu nám byla dobrá Anticharta

Anticharta už je téměř zprofanované slovo. Nebylo tomu tak vždycky: v devadesátých letech o ní chtěl mluvit málokdo z těch, kdo byli více či méně donuceni k jejímu podpisu. Převládala pocit, že nad tou trapnou věcí by se měla raději zavřít voda. Po čtyřiceti letech již ani tak nejde o to, kdo se jak nechal zlomit či vydírat. Anticharta je nyní především součástí „kulturní historie“. Ale i tak je to také zajímavý příspěvek k pohledu do kolektivní duše, kde se, jak známo, všechno ukládá. A nikdo neví, kdy se to zase projeví. K hovorům o Antichartě se v Salonu Týdeníku Echo sešli scenárista Jiří Just a jeho bratr, teatrolog Vladimír Just, historik Petr Blažek a spisovatel, čerstvý předseda Asociace spisovatelů Václav Kahuda.

Peňás: Takže, pánové, jak jste na tom vy s Antichartou?

Kahuda: Mně bylo v roce 1977 dvanáct, v roce 1989 jsem byl pořád mladej cucák. Co my k tomu můžeme říct? Každý, kdo chtěl, viděl fotografie z Národního divadla z června 1942, po heydrichiádě tam výkvět české kultury slibuje věrnost Říši, Karel Höger je tam se zdviženou pravíci. On se přitom účastnil odboje... Pak ho vidíme v lednu 1977 při Antichartě. Na co asi myslel? Stal se tím horším hercem? Člověkem?

Jaroslav Seifert napsal loajální básničku k Hitlerovi, o třicet let později podepsal Chartu... Co se k tomu dá říct? Stále stejná písnička. Nikdo neví, proč to bylo. Režim mohl po Chartě dělat, že se nic neděje, mohl to klidně nechat být. No bůže, pár lidí podepsalo nějaký pamflet... Ale nenechal. Proč? To nikdo neví.

Blažek: Nedá se říct, že to nikdo neví. Je málo historických událostí pečlivě probádaných jako vznik Charty 77 a tzv. Anticharty. Jsou sice jistě některé neznámé detaily, ale důvody vzniku kampaně proti signatářům Charty 77 jsou jasné. Tím, že se podařilo – za pomoci především západoněmeckých diplomatů a Pavla Kohouta – dostat informace o vzniku Charty 77 na Západ a zveřejnit je v nejvýznamnějších novinách, se Československo poprvé od roku 1969 dostalo do hlavních zpráv západních médií. Tohle muselo vyvolat velké reakce nejen v Praze, ale také v Moskvě.

Konkrétní kroky vedoucí k vypuknutí kampaně v základních obrysech známe. V pátek 7. ledna 1977 se konala schůze předsednictva ÚV KSČ, předsedal jí Gustáv Husák, který měl k dispozici nejen zakládající prohlášení, ale také seznam prvních 242 zveřejněných signatářů. Tlustou černou fixou – jak známo, špatně viděl – si v něm zatrhal osoby, které byly známé. U některých si udělal vykřičník. Na zmíněné schůzi bylo rozhodnuto, že bude zvolena masivní ofenziva proti chartistům. Vedení KSČ k tomu vedlo několik důvodů. První byl mezinárodněpolitický: souvisel s výsledky helsinské Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě. V roce 1977 se připravovala následná schůzka v Bělehradě. Současně bylo krátce před inaugurací nového amerického prezidenta Jimmyho Cartera, který ve své volební kampani zdůrazňoval zvláštní roli lidských práv v mezinárodní politice USA. A do této situace přichází z Československa zpráva o vzniku nového hnutí obránců lidských a občanských práv. Úvodní prohlášení, které podepsalo 257 lidí – někteří původně nesouhlasili se zveřejněním svého jména –, označilo stav lidských práv v Československu za

neuspokojivý. Dalším důvodem k zahájení kampaně proti Chartě 77 bylo složení jejích signatářů. Poprvé v sovětském bloku 14 členů bývalého vedení komunistické strany vystoupí veřejně s kritikou režimu. To se nikdy v komunistické zemi nestalo, předtím se jednalo vždy o jednotlivce, jakým byl například Milovan Djilas v Jugoslávii. Dnes bývá občas Charta 77 kritizována kvůli velkému počtu komunistů – ale právě to ji společně s několika dalšími okolnostmi tehdy paradoxně učinilo pro režim tolik nebezpečnou. A pak je tu třetí důvod, vnitrostranický. Husák, ač se to tak zvnějšku nejevilo, neměl ve vedení KSČ ani u Moskvě silnou pozici. Byl kritizován především zleva, že je moc měkký a málo revoluční. Chtěl tedy dát najevo, že umí přitlačit. A byl to on, kdo dal pokyn zvednout stavidla a použít všechny dostupné prostředky. Represivní a pak i ty, na něž se rovněž spoléhal: propagandistické – včetně rituálních slibů věrnosti. Poslední důvod ke kampani souvisel se snahou signatáře Charty 77 izolovat. Proto okázalé projevy loajality, především kulturních elit.

Peňás: Ano – a jejím vyvrcholením bylo to shromáždění v Národním divadle 28. ledna. Ale Anticharta byla doširoka se rozlévající kampaň, do níž měli být vtaženi všichni tzv. tvůrčí pracovníci, což se týká vás, pánové Justové...

V. Just: Já jsem to měl jednoduché. Já byl takřikajíc dobře „zašitý“ v Kabinetu pro studium českého divadla Ústavu české a světové literatury ČSAV. Bádal jsem si na svých malých scénách, které mi pořád nevycházely – kniha Proměny malých scén vyšla v roce 1984, ale ležela v nakladatelství od roku 1977. Také vědeckou kandidaturu mi vraceli, pořád jsem nebyl tzv. připouštěn. Vedle toho jsme vystupovali s bratrem po klubech a stále jsme se trochu báli – a trochu si koledovali –, že nás zakážou. Na schůze jsem zásadně nechodil, měl jsem pověst notorického neschůzovače, takže když ředitelka Ústavu Hrzalová (Hana Hrzalová, marxistická literární vědkyně a funkcionářka, pozn. red.) svolala na Strahov schůzi, kde se měla Anticharta podepisovat, prostě jsem tam nešel. A to je celé moje hrdinství...

Peňás: To nikomu z vedení nevadilo?

V. Just: Nejspíš si toho prostě nevšimli. Nebo mě měli za beznadějný případ. Byl jsem taková persona... Taky je fakt, že jsem měl výborného bezprostředního šéfa, Vladimíra Procházku, otce nynějšího ředitele Činoherního klubu. Jednoho z těch několika opravdu slušných komunistů, které jsem potkal. No ale vybavuji si ilustrativní historku z té doby. V těch dnech za mnou přišel režisér Vlastimil Venclík a říká: Hele, okamžitě přeruš se svým bratrem spolupráci, on je na seznamech Anticharty, to je přece strašný, taková kolaborace. A druhý den si koupím noviny a v seznamech je kdo? Vlastimil Venclík...

Peňás: No ale právě Vlastimil Venclík to neměl vůbec jednoduché...

V. Just: No právě, byl to jeden z nejšíkanovanějších lidí na Barrandově. Natočil ještě před srpnem 1968 na FAMU grotesku Nezvaný host, jak se Landovský vbourá lidem do bytu a oni ho nemůžou dostat ven. To mu pak nemohli odpustit, nejdřív mu Vávra dal jedničku, pak ho vyloučil ze studia. K pořádné práci se vlastně nikdy nedostal.

Peňás: O tom, jak se podepisovala Anticharta na Barrandově, se také vyprávějí různé historky.

J. Just: Když jsem se na začátku roku dozvěděl o Chartě, byl jsem nadšený a opravdu jí hrozně fandil. Václava Havla, tedy jeho hry, jsme dobře znali, vlastně jsme na nich vyrůstali...

Kahuda: Opravdu? Já jsem o něm do roku 1988 nikdy neslyšel.

Fakt? To se vám podařila pozoruhodná věc. To jste neslyšel o Zahradní slavnosti? Neposlouchal jste ani Hlas Ameriky nebo Svobodnou Evropu?

Kahuda: To se přece vůbec nedalo. To byla propaganda. Samé žvásty. Navíc tam byl samý agent.

Blažek: Prosím, jaký agent byl ve Svobodné Evropě nebo v Hlase Ameriky v osmdesátých letech? To je nesmysl, v archivech není po ničem takovém ani stopa.

Kahuda: Tam toho fakt asi tak najdete... V papírech, který tam nechali estébáci? To jistě...

Peňás: No, já vám, pane Kahudo, děkuji za tuto humoristickou vložku a poprosím pana Justa, aby se vrátil k tomu, jak došlo k jeho podpisu Anticharty...

J. Just: Jak jsem říkal, opravdu jsem byl na straně Charty, lidí jako Chramostová, Vaculík jsem si hrozně vážil. No ale pak přišla ta realita. To bylo strašné. Já jsem byl na Barrandově krátce, bylo mi přitom už pětadvacet a ta cesta k filmu nebyla jednoduchá. Nejprve jsem vystudoval chemii, ale to nebylo úplně pro mě. Pak jsem se napodruhé dostal na FAMU, tam mě učil Kundera, to jsem byl v sedmém nebi. No a nějakou dobu trvalo, než mě na Barrandov vzali, přijali mi scénář Jako jed, měli jsme malé dítě... Nechtěl jsem o tu práci přijít. Zároveň mi bylo opravdu těžko. Přitom když jsme to s kolegy probírali, většinou mávli rukou a říkali: No co, tak jim to podepíšeme. Tak jsme jim to nakonec podepsali, u výplaty, symbolicky. Víte, nakonec já opravdu myslím, že se nedalo dělat nic jiného než to podepsat. Díky tomu vynucenému podpisu jsem pak mohl dělat svoji práci. Kdybych to nepodepsal, nevím, jestli bych něčemu pomohl. To říkám se vším vědomím toho, jak to bylo celkově nemorální.

Peňás: Znal jste ze svého okolí někoho, kdo to nepodepsal?

J. Just: Ivana Škapu. Ten to opravdu nepodepsal... a letěl. Byl pak zaměstnaný v rozhlasu, v redakci rozhlasových her. Měli jsme potom spolu průšvih s mojí hrou Klauni a vlastenci, ve které – a správně – vedení našlo alegorii na poměry. Ivana za to chtěli znovu vyhodit, tentokrát z rozhlasu, dlouho se s nimi soudil. Myslím, že ho to stálo zdraví. Umřel v lednu 1990. Bylo mu čtyřicet.

Blažek: Ještě to nepodepsala Kristina Vlachová, která taky musela z Barrandova odejít. Pak ji vyhodili i z nakladatelství, když zadávala práci chartistům. V roce 1989 byla vrátná na studentské koleji.

Peňás: Vrat' me se k tomu shromáždění v Národním. Ty záběry jsou skutečně truchlivé: většinou se ti lidé tváří velmi vážně, až jaksí vyděšeně. Třeba je to ale jen sugesce. Není to tak, že bychom si přáli, aby to tak bylo?

Blažek: Ne, mnozí ti lidé byli hluboce zasaženi a silně prožívali, že hrají v ponižujícím představení, do kterého je režim zatáhl. Stačí se na ně pozorně podívat, ta fyziognomie nemůže moc klamat. V Divadle hudby, kde se sešli zpěváci pop music, to už bylo u některých jiné. Tam někteří byli jakoby usměvaví a vypadají, že si to dokonce užívají.

Peňás: Dejme tomu, že třeba na tváři inteligentnějších z nich se jistá nepohoda zjevuje – třeba u Miroslava Šimka a Lud'ka Soboty, ti tam sedí s výrazy jaksí zaskočenými.

J. Just: Odhaduji, že tak třetina by tam nikdy dobrovolně nešla a cítila se zahanbena – mluvím o Národním divadle. Na lidech jako Ladislav Pešek, Jiřina Šejbalová, Karel Höger je přímo vidět, jak trpí. Já jsem se teď zabýval Karlem Högerem a ten byl vlastně v permanentní nemilosti a měl stále problémy. Skončilo to nakonec tím, že mu Přemysl Kočí, ředitel ND, zakázal vystupovat a hrát jinde než v Národním divadle – pod farižejskou záminkou, že se má šetřit pro zlatou kapličku. Čili tenhle nesmírně jemný člověk byl stále ponižován, takže krátce před svou smrtí (zemřel 4. května 1977 – pozn. red.) z Národního odešel. Myslíte si, že takový člověk tam byl dobrovolně a že si neuvědomoval, o co jde?

Blažek: Ale také tam byli lidé, kteří se tváří zcela vyrovnaně, dokonce tam někteří spí. Protože tam bylo určitě dost lidí, kteří to brali jako pravidelnou rituální záležitost a na tomhle neviděli nic zvláštního. Nebo si té mimořádnosti všimli až dodatečně. Ale chci ještě připomenout, že kromě masáže v tisku, o níž se často hovoří, navíc paralelně probíhala různá vystoupení v televizi a rozhlasu a to bylo často opravdu nehezské podívání. Například vystoupení Emila Zátópka.

Peňás: *A myslím, že se také zapomíná, že „výztuž“ Anticharty tvořila vrstva kulturní nomenklatury, složená ze spolehlivých sloupů normalizačního režimu, které byly dokonale ztotožněny s jeho politikou a samy ji též prováděly.* Ti tam šli nadšení.

Byli to povětšinou tvůrci přísahající na kánon socialistického realismu v té neklasičtější podobě: Ivan Skála, Jan Kozák, Josef Rybák, Bohumil Říha, Donát Šajner, Miloš Axman, Hana Hrzalová, Jan Hostaň a další a další. Sedmdesátá léta byla dobou jim zaslíbenou. Po protřepných letech šedesátých se mohli vrátit na ztracené pozice státních prominentů. Myslím, že zajímavá je rovina osobních vztahů. To, že se ti lidé navzájem znali nebo aspoň o sobě věděli. Vyprávěl mi jeden známý dramatik, jak jeden den podepsal Antichartu – a večer šel s jiným známým chartistou popíjet. I když tohle byla spíš výjimka. Ale taková ta atmosféra rodinné zrady, typická pro umělce, je myslím charakteristická.

Blažek: Vtipná je ta historka, jak ten samý den, kdy se v Národním divadle konalo popisované shromáždění umělců, se naproti ve Slavii dopoledne sešli chartisté, kteří odtamtud odcházeli na výslech do Bartolomějské. Byl tam Ludvík Vaculík, František Kriegel, Pavel Kohout, Pavel Landovský či Jan Patočka, prostě hlavní tváře Charty 77. Po nějaké době zjistili, že do Slavie přicházejí lidé v oblecích, mezi nimi jejich známí, především tedy Landovského většina herců dobře znala. To ještě ale ti chartisté nevěděli, o co jde. Pak se lidé v oblecích téměř naráz zvedli a odešli do Národního divadla. Večer se chartisté z televize dozvěděli, co se tam vlastně odehrálo a kvůli čemu tam ti lidé, často jejich známí, byli.

Peňás: *Ano, já jsem to na malém městě sledoval jako jedenáctiletý večer se svou mámou. A nevylučuji, že moji mámu možná i potěšilo, že po letech vidí v televizi Jana Wericha. Neboť si řekla: Sláva, zase se budou dávat jeho filmy, možná vyjdou i jeho knihy.*

V. Just: Pro mě to naopak znamenalo pomalu konec světa. Protože pro mě a pro mého bratra byli Voskovec a Werich všim. Pro mě to byl symbol demokracie první republiky. A teď taková rána. Několik dní jsem z toho byl špatný. Po těch několika dnech jsem si řekl, že mu musím napsat dopis. Tak jsem sedl a vylil si do něj srdce: napsal jsem mu tam, jak jsem na nich vyrůstal, jak jsem o nich psal diplomku, jak jsem je léta studoval, prostě vyznání zklamaného milence. A představte si, když jsem to dopsal a už to dával do obálky, napsal jsem tam: V. J. Ne Vladimír Just, ale V. J. Já byl totiž předem podělanej...

Peňás: *No, to je dobrá pointa... To je, jako by Havel psal Husákovi a podepsal se V. H... Čeho jste se bál?*

V. Just: Že to někdo uzme, že to někdo bude číst... Že mu čtou korespondenci. No a představte si, že profesor Matějka, který editoval Voskovcovu a Werichovu korespondenci, mi říkal, že ten můj dopis našel ve Voskovcově archivu v Bostonu. Což znamená, že mu ho tam asi Werich poslal.

Peňás: *O těch motivacích Jana Wericha se už psalo mnoho a jsou vlastně pochopitelné. Známa je i jeho snaha to pak nějak telefonicky napravit, jak známo předem marná. Jiná velká osobnost, mám na mysli Bohumila Hrabala, jenž nebyl sice v Národním, ale jehož jméno vyšlo v seznamech také, mohla způsobit také zklamání. I když on už si posypal hlavu o trochu dřív, když poskytl to podlézavé interview do Tvorby.*

Kahuda: Já neznám okolnosti, jak to bylo s Hrabalem. Ale četl jsem někde, že mu Jiří Kolář říkal, ať klidně podepíše, co chce, hlavně ať udělá všechno možný, aby mohl vycházet. Že každá zveřejněná stránka Hrabalova díla je důležitější než nějaké tanečky, na které si nikdo nebude pamatovat: Klidně jim jdi na ruku, tvé texty jsou tak důležité, tak významné, že to za to stojí. Víte, já když vás tak poslouchám, a myslím samozřejmě na to, jak je to všechno smutné, myslím na Jana Zábranu, jak on píše ve svých denících, že si nenechá vnutit ani na jednu, ani na druhou stranu. Že nebude hrát na jiném než na svém hřišti, že nebude pro ani proti, nechce být anti.

Blažek: Nevím, jestli Zábranuův postoj lze takhle redukovat. Existuje velmi krásná, ale současně

nesmírně bolestná vzpomínková kniha dcery Jana Zábrany Evy, která popisuje, jak se táta v zimě 1977 nechával zapírat, aby se nemusel připojit ani k Chartě 77, ani k jejímu odsouzení. Jeho rodiče strávili ve vězení dvacet let. V denících píše, kde byli někteří signatáři Charty 77 v době, kdy jezdil do vězení. Chtěl bych ještě připomenout, že reakce na Chartu 77 byla skutečně pestrá. Existovali lidé, kteří kritizovali Chartu 77, aniž bychom je mohli jakkoli obviňovat z nějakého konformismu. Byli to například bývalí političtí vězni před pražským jarem, kteří nechtěli být ve společenství s Jiřím Hájkem, který v říjnu 1948 předkládal zákon 231/1948 Sb., na jehož základě bylo několik desítek osob oběšeno.

Kahuda: Jiří Hájek, to přitom byla klíčová figura Charty. O ní se skoro vůbec nemluví. Proč?

To si myslím, že se nedá takhle říct... Že by jeho jméno bylo nějaké tabu...

Blažek: Jiří Hájek byl jednou z postav únorového převratu v sociální demokracii a jeho podíl na propagandě v padesátých letech není zanedbatelný. Důležitou roli však sehrál během pražského jara jako ministr zahraničí, podepsal za Československo také mezinárodní pakty o lidských a občanských právech. A pokud jde o tu klíčovost v Chartě, byl bych také zdrženlivější. Důležitý jistě byl, ale do Charty ho přizval Zdeněk Mlynář.

Kahuda: Ale kdo jsme, abychom to mohli soudit? Vždyť my jsme jen cucáci, obyčejní cucáci...

Blažek: Nijak vám nevyvracím váš názor na svou osobu, ale nevyjadřujte se v plurálu, stačí singulár.

Kahuda: Alespoň to uznejte, že zde byly a jsou geopolitické souvislosti. Nejsme Laputa, naše země se nevznáší ve vzduchoprázdnu! Vždyť tu byly dva mocenské bloky, které mezi sebou soupeřily, a tohle byl jen nějaký nepatrný záchvěv na těle netvora. Pánové, vraťme se k tématu.

V. Just: Ano, vraťme se k tématu. Mluvíme zatím o těch, kteří podlehlí. Ale byli lidé, kteří prostě nepodepsali. A nebyli to jen jednotlivci. Celé brněnské Divadlo Husa na provázku to prostě nepodepsalo.

Jak se jim to podařilo?

V. Just: Prostě to nepodepsali. Oni tedy měli tu výhodu, že jednak byli z Brna a i tamní aparátčící byli patrioti. A pak se velmi duchapřítomně jaksí chránili tím, že intenzivně spolupracovali se zahraničními divadly, z Polska, z Francie, z Holandska... Polívka byl už tehdy hvězdou mezinárodního divadla. Takže byli v jakési exkluzivní pozici. A i díky tomu na to prostě nepřistoupili. Něco podobného se podařilo za okupace – a k tomu bylo potřeba velké statečnosti – Andule Sedláčkové, která tehdy na tu heydrichovskou tryznu prostě nešla. A přitom se o ní píše jako o bulvární herečce, pomalu o šmíře. Statečně se choval za války i Eduard Kohout, který odmítl Moravcovi jet řečnit na manifestaci do Tábora.

Blažek: Ano, to jsou ale spíš výjimky a měla by jim být vzdána čest. Ovšem normou bylo podvolení. Anticharta není jen ta schůze v Národním divadle nebo v Divadle hudby. Byly to pak také desítky, možná stovky akcí po krajích a okresech. A to všechno musel někdo organizovat. Takže se do toho musely zapojit stovky, možná tisíce lidí. Byl to jakýsi mechanismus souhlasu, který se režimu podařilo obdivuhodně uvést do chodu.

Kahuda: Jako když se uvádělo do pohybu Občanské fórum v roce 1989, vždyť se to pořád opakuje.

Vy si to nemůžete odpustit... Ale možná na tom něco bude. Kdyby nebylo Charty, nebylo by Anticharty. A nebylo by ani sametového listopadu '89, kde mnozí signatáři Anticharty chtěli sehrát o to větší roli. Tak buďme rádi.

MIGRACE: Zpětná vazba nadevše

Marian Kechlibar

Milý čtenáři, nevím, kolik ti je let; ale tenhle blog čtou většinou lidé, jejichž mládí už poněkud pokročilo. Což se dá bohužel (?) říci i o mně.

Zkrátka, jedinci nad cca 40 let věku, kteří navštěvovali Prahu, asi potvrdí, že Karlín roku 2000 a Karlín roku 2023 jsou úplně jiné světy. Já jsem tu čtvrt' začal navštěvovat roku 1996, v prvním ročníku matfyzu. Matematická budova totiž stojí na Sokolovské 83, kousek od stanice metra Křižíkova. A to je přímo v srdci Karlína.

Známé rčení „Karlínu a Libni zdaleka se vyhni“ neplatilo ani zdaleka sto procentně. V Karlíně je hodně škol, a tudíž aspoň v běžných školních dnech se dalo po hlavních ulicích pohybovat celkem bez rizika: *safety in numbers*, jak říkají biologové, kteří studují chování gazel v přítomnosti lví smečky. Totéž platilo ve špatném počasí, protože do deště leze jen ten, kdo musí; například do práce, a tenhle problém velká část tehdejších domorodců prostě neměla.

Zato když přišly vlahé jarní a horké letní večery, začalo to na ulicích žít. Náměstí a nároží zaplnil dav hlaholící exotickým jazykem, kterýžto hlahol doprovázely občasně facky, kvikot zasažených osob a brekot z kočárků, protože některá ta mimina chtěla už o půl jedenácté večer spát, ale dospělé kolem nich to moc nezajímalo. Jako rodilý Ostravák jsem v pouličních konverzacích pochytoval celé spektrum nadávek, jež jsou naivnějším Čechům z lepších rodin nesrozumitelné.

I pro navykklé lidi ale měl Karlín určitá rizika. „Jednou jsme jeli na Pernerovu řešit nějakou rvačku, a než jsme se vrátili ke služebáku, ukopali nám obě zrcátka,“ vzpomínal o pár let později jeden bývalý policejní poručík na svoje začátky za viaduktem. Jako matfyzák jste se mohl dostat do problémů například tehdy, pokud jste se zapomněl u klávesnice v karlínském počítačovém labu až do pozdního večera. V takovém případě se doporučovalo jít co nejkratší cestou na tramvaj a zejména se vyhnout všem nonstopům v okolí. Jejich osazenstvo mělo málokdy co ztratit, kdežto vy ano.

A nikdy nezapomenu na příběh svého známého, vážícího s postelí asi tak padesát kilo, který vyvázl z přepadení na Karlínském náměstí tím, že vytáhl z batohu svého otrhaného plyšového medvídka, zamával s ním ve vzduchu a pateticky vykřikl: „Všechno si vezte, nic nepotřebuju, ale Punt'u, Punt'u mi vzít nesmíte, jinak vás oba ZABIJU!!!“ Pánové lupiči usoudili, že je moc divnej, a šli si najít jinou oběť.

(Jméno medvídka bylo v zájmu anonymizace kamaráda změněno. Leč někteří jiní kamarádi teď už určitě vědí.)

Dnešní Karlín je hipsterská čtvrt', kde mladí muži v rolácích a děvčata s bakalářským titulem z FSV UK usrkávají své dýňové latté za 175 Kč a můžou se spolu vesele bavit o diverzitě, aniž by je nějaká různorodí jedinci vyrušovali dotazy na to, kolik je hodin a jestli byste jim nechtěli dát peněženku.

Chodím tudy a nestačím se divit. Jednak tomu, jak rychlá a totální ta demografická přeměna byla (demografie se vůbec může změnit **zatraceně rychle**), jednak tomu, že většina těch současných Karlíňáků asi vůbec netuší, jak to tam vypadalo předtím. Fotky možná viděli, ale zkušenost nezprostředkuješ, a tak musí dnešní novináři jezdit na safari do Mojžíře, kdežto dříve by stačilo sednout na Bílé labuti na osmičku a jet pět minut tramvají.

Jeden z problémů, který udržuje současné Mojžíře v chodu, je ten, že lidé, kteří tvoří naši státní sociální politiku, vesměs žijí své životy daleko od ghett. Nemají tedy ani zpětnou vazbu, ani „kůži ve hře“ (*skin in the game*), když příslušní úředníci sedí ve vznosném paláci na Emauzích, a nikdo se jich ani během obědové pauzy nezeptá, kolik je hodin a jestli by mu nechtěli dát peněženku.

A víte co, přátelé? Úplně stejný problém máme s migrací. Lidé, kteří o ní rozhodují, jsou málokdy ti, kteří budou nést následky příslušných rozhodnutí. Pokud sem dorazí větší množství migrantů, budou odsunuti do paneláků v Havířově a Krupce úplně stejně, jako byli odsunuti ti svérázní Karlíňáci, a žádného vykuleného ministra se to osobně nedotkne.

Švédsko se stalo rájem gangsterů

Peder Jensen - norský spisovatel a esejist.

Poté, co Rusko v únoru 2022 napadlo Ukrajinu, rozhodly se Švédsko a Finsko ukončit svoji dlouhodobou neutralitu a požádaly o členství v NATO. Ve švédských ulicích však již válka probíhá – válka gangů, která však s Ruskem nijak nesouvisí.

Mezi lednem a květnem 2023 švédská policie zaznamenala v průměru jeden pumový útok za každé dva dny. V odvetných akcích útočí soupeřící gangy stále častěji dokonce i na příbuzné svých nepřátel.

Začátkem května 2023 uvedl šéf švédské policie Anders Thornberg, že každý rok je ve Švédsku přijato do zločineckých gangů více než 1 000 lidí. I přes řadu zatčení nevykazuje rychlost tohoto náboru žádné známky zpomalení. Se třemi novými rekruty denně, z nichž je nápadně mnoho mladistvých, je snížení celkového počtu aktivních členů gangů prakticky nemožné. Thornberg odhadl, že do řádění gangů je nyní ve Švédsku zapojeno více než 30 000 lidí a pro srovnání uvedl, že Švédsko má v současnosti 22 600 policistů. Počet členů gangů tedy již převyšuje počet policistů a nadále roste. Podle Thornberga je situace „extrémně vážná“, organizovaný zločin infiltruje a korumpuje demokratickou společnost i podnikatelský a státní sektor.

Skutečnost, že se Švédsko stalo jednou z nejnásilnějších zemí Evropy, konečně přitáhla mezinárodní pozornost. Francouzský večerník Le Monde si posteskl nad „bezmocností Švédska tváří v tvář organizovanému násilí“. Le Monde citoval premiéra Ulfa Kristerssona z Umírněné koaliční strany (Moderaterna), který prohlásil, že situace je „nekontrolovatelná“ a „předtím, než se zlepší, tak se zřejmě spíše zhorší“. Kristersson označil desítky zločineckých gangů ve Švédsku za „domácí teroristy“.

Ministr spravedlnosti Gunnar Strömmer připustil ve státní televizi SVT, že s 62 smrticemi přestřelkami v roce 2022 švédská společnost v boji proti organizovanému zločinu jednoznačně selhala. Strömmer uvedl, že neexistuje žádné rychlé řešení nárůstu zločinnosti gangů v zemi, a varoval, že vládě potrvá, než se s touto situací vypořádá.

Podle článku Davida Jonese v deníku Daily Mail ve Švédsku nyní žijí asi dva miliony imigrantů, kteří tvoří 20 % populace. Mnoho imigrantů pochází z nejproblematičtějších částí Asie a Afriky a do švédské společnosti se nezačlenili. Mezi konkurenčními gangy nyní pravidelně probíhají přestřelky. Jen ve Stockholmu podle policejní zprávy o kontrolu nad rozmáhajícím se obchodem s drogami bojuje 52 gangů, které jsou stále bezohlednější. Některé děti, které jsou členy gangů, dokonce nosí výbušniny ve svých školních termoskách. David Jones napsal:

„Před dvaceti lety zde kriminalita s použitím střelných zbraní téměř neexistovala. Děsivé vraždy v severských detektivkách jsou ale dnes již běžnou realitou. Švédsko je zaplaveno podcasty, dokumentárními filmy a knihami o zločinech ze skutečného života.“

Podle jeho názoru švédský soudní systém, „o kterém si mnozí myslí, že upřednostňuje práva mladistvých pachatelů před právy jejich obětí“, selhal při řešení ultránásilných zločinů spáchaných gangy nových imigrantů.

„Ve Stockholmu dnes jen zřídka uplyne den bez přestřelky nebo pumového útoku,“ poznamenala švédská novinářka Paulina Neuding.

„V jedné městské části byli obyvatelé sídliště informováni o tom, co mají dělat, když se jejich bytový dům stane cílem pumového útoku. A to je pro příliš mnoho Švédů nový normál.“

„Podle švédských zákonů nemohou být děti mladší 15 let odsouzeny k žádnému trestu a starší teenageri dostávají jen zřídka trest vyšší než čtyři roky v tzv. povinné péči. Mafiáni proto nyní verbují děti a teenagery, vyzbrojují je termoskami s výbušninou nebo pistolemi a posílají je do boje jako pěšáky ve válkách gangů.“

„Liberální systém švédského trestního soudnictví a skutečnost, že švédská policie nebyla nikdy vyškolená na takové problémy, způsobují, že je život gangů v přistěhovaleckých čtvrtích celkem bezstarostný.“

„Švédsko se stalo rájem gangsterů – a ukázkou toho, jak neintegrovat migranty,“ napsal Fraser Nelson, redaktor časopisu The Spectator a sloupkař deníku The Daily Telegraph. Nelson dále poznamenal, že „v systému liberální migrace a liberálního trestního soudnictví se ve Švédsku vyklubala šokující subkultura násilí“. Podle Nelsona ztrácí švédská policie kontrolu nad některými městy a obcemi.

Je to pravda, ale musíme poznamenat, že spousta vlastních problémů s násilnou trestnou činností mají i Francie, Velká Británie a další západoevropské země. Nigel Farage, bývalý vůdce Strany nezávislosti Spojeného království (UKIP), uvedl, že se obává, že pokud se do Británie budou nadále valit vlny mladých mužů – ilegálních migrantů – tak bude Británie čelit stejnému osudu jako Švédsko. Jeho varování přišlo po zatčení čtyř zadržitelů o azyl z Afghánistánu obviněných ze znásilnění 15leté dívky v hrabství Kent. Podezřelí připulili do Británie ilegálně z Francie přes Lamanšský průliv na malých člunech pašeráků lidí.

Téměř všichni členové gangů ve Švédsku jsou buď z první, nebo druhé generace imigrantů a obvykle pocházejí z islámského světa nebo Afriky. Ačkoliv si to mnozí politici neradi přiznávají, tak tento problém byl do Švédska z velké části importován.

Jama Omar, somálský imigrant žijící na problematickém stockholmském předměstí Rinkeby, přišel o syna při smrtící přestřelce v srpnu 2021. Policie dosud nikoho nezatkla. Omar deníku Aftonbladet řekl, že nevěří, že právní systém ve Švédsku funguje. Omar obvinil Švédy z rasismu a označil jej jako příčinu toho, proč bylo tak mnoho somálských imigrantů zabito při zločinech souvisejících s gangy. A dodal:

„Přestřelky probíhají po celém Švédsku, ale zvlášť tvrdě zasáhly somálskou komunitu. Stát je zodpovědný za bezpečnost obyvatel, ale našich dětí se tato ochrana zjevně netýká.“

Podle Christoffera Bohmana, který na začátku roku 2023 rezignoval na svoji funkci u švédské policie, se násilí gangů ve Švédsku rozšířilo do takové míry, že policie již není schopna tento problém zvládat.

Jeden sloužící švédský policista, který požádal o zachování anonymity, varoval, že nekontrolovatelně bující zločinecké gangy využívající děti ke své trestné činnosti tlačí zemi směrem k bodu, odkud nebude návratu. Řekl, že Švédsko „ztratilo kontrolu“ nad pořádkem a že gangy nyní de facto mají volné pole působnosti.

„Před deseti až patnácti lety jsme u 14letých pachatelů řešili krádeže v obchodech, dnes 14letí pachatelé obchodují s drogami a mají automatické zbraně,“ konstatoval policista.

„Starší zločinci využívají děti, aby se sami vyhnuli dopadení, a pro tyto vybrané děti je to známka postavení mezi jejich vrstevníky. Pro děti, které nejsou schopné předvídat následky, to začíná jako velká švanda, ale nakonec se zapletou do vražedných konfliktů gangů.“

Posteskl si také nad zapojením „velmi zranitelných“ dětí, z nichž mnohým je méně než 15 let, a ve Švédsku tedy nedosahují minimálního věku pro trestní odpovědnost. Policista zůstává ohledně budoucnosti pesimistický. „Nemáme žádnou šanci. Bude to už jen horší a horší,“ odpověděl. V oblastech obydlených imigranty „prostě neexistuje žádný respekt k policii,“ řekl.

Když policie dostupné zdroje věnuje vyšetřování přestřelky a pumových útoků, tak se ostatní trestné činy, jako jsou například vloupání a krádeže, stanou fakticky beztrestnými. Tato inverze vymáhání práva přispívá u mnoha Švédů k rostoucímu pocitu bezpráví. Jaký mají zákony smysl, když se nevynucují nebo se používají pouze k potrestání poctivých občanů?

Od roku 2010 se krádeže v obchodech ve Švédsku zdvojnásobily. V článku publikovaném v deníku

Aftonbladet řada majitelů obchodů uvedla, že situace švédských obchodů s potravinami je naléhavá. Jeden obchodník s potravinami v Uppsale řekl, že z obchodu večer odváží drahé maso, aby nebylo přes noc ukradeno. Krádeže v obchodech se staly velkým problémem, kterému právní systém v zemi nedává vysokou prioritu. Za krádež je nyní ve Švédsku stíháno jen málo lidí. Obchodníci proto naléhají na politiku a policii, aby vynaložili více prostředků na zastavení každodenních zločinů, které se dotýkají mnoha lidí – a také tvrdí, že je to nutné k udržení společenské smlouvy a ochoty občanů platit daně.

Ignorována nebo odkládána je přetíženými policisty také další závažná trestná činnost. V Uppsale si oběti znásilnění stěžují, že na pohovor na policii musí čekat celé měsíce. Některé z nich se kvůli tomu rozhodly své trestní oznámení stáhnout. „Jsou zde ženy, které čekaly až osm měsíců, než se dostaly do kontaktu s policií poté, co podaly trestní oznámení [o znásilnění],“ řekla Josefine Agius, koordinátorka ženského útulku v Uppsale. Podle důstojníka místního oddělení policie Andree Pallindera je tato situace bolestivá a je důsledkem nedostatku lidských zdrojů. Většina policistů se nyní věnuje boji proti zločineckým gangům.

Navzdory přeměrování policejních zdrojů z vyšetřování jiných druhů zločinu se znepokojivý počet vražd a pumových útoků ve Švédsku nikdy nevyřeší. Reportéři Sveriges Radio prošli všechny pumové incidenty, které se ve Švédsku odehrály v letech 2020 a 2021 a celkem prošetřili 186 pumových útoků. Jejich pátrání ukázalo, že pouze ve 12 z těchto 186 případů byla nějaká osoba odsouzena za naplánování nebo provedení pumového útoku. Jon Wåhlander, vedoucí operací v policejním národním pyrotechnickém týmu, připustil, že současná míra úspěšnosti usvědčení pachatelů pumových útoků ve výši pouhých 6 procent je nepřijatelná.

Násilí se rozšířilo do všech sektorů švédské společnosti jako rakovina. Agentura pro pracovní prostředí (Arbetsmiljöverket) obdržela od posádek sanitek Rychlé lékařské pomoci v různých částech Švédska rostoucí počet zpráv o výhrůžkách a násilí při výjezdech. V roce 2022 bylo takových zpráv více než třikrát více než o pět let dříve. Patří sem vyhrožování záchranářům zbraněmi, vyhrožování smrti, bití a fyzické bránění opuštění místa nehody.

Stále více násilí je také ve švédských školách, a to se týká jak učitelů, tak i žáků. Počet hlášení o výhrůžkách a násilí ve školách se od roku 2012 více než zdvojnásobil. Tyto zprávy se týkají především studentů, kteří na učitele zaútočili výhrůžkami, údery pěstí nebo škrcením.

V Malmö, třetím největším švédském městě, jsou rodili Švédové už v menšině. Město zažívá svoji verzi „bílého útoku“. Mnoho rodilých Švédů se stěhuje do menších měst, aby pro své rodiny našli bezpečnější prostředí a školy.

V Malmö byla nedávno obviněna z těžkého ublížení na zdraví skupina pěti arabských imigrantů. Incident se odehrál 22. listopadu 2022. Gang šikanoval ukrajinského řidiče kamionu, který u řeky rybařil, shodili ho do mrazivě studené vody a smáli se tomu, jak bojuje o život a celé si to natočili na mobilní telefon. Když záchranáři vytáhli muže z vody, tak jeho tělesná teplota byla pouhých 34 °C, což je klasifikováno jako hypotermie.

Při výslechu na polici jeden člen gangu trval na tom, že se pouze „bavili“. Čtyři jsou z Iráku. Do Švédska dorazili v letech 2007 až 2014 a všichni nyní mají švédské občanství. Pátý přijel do Švédska ze Sýrie v roce 2014 a švédské občanství získal v roce 2016.

2. března 2023 pobodal iránský imigrant v Göteborgu desetiletou turistku z Nizozemska a její babičku. K útoku, který byl, zdá se, zcela nevyprovokovaný, došlo za bílého dne v centru města. Dívka utrpěla život ohrožující zranění. Podle nezávislých zpravodajských serverů Samnytt a Fria Tider měl útočník v rejstříku trestů zapsáno 52 trestných činů. Již dříve byl ve Švédsku odsouzen za mnoho zločinů, včetně loupeží a napadení, ale vždy vyvázl jen s mírnými tresty.

Několik měsíců předtím, než málem zavraždil toto dítě, byl odsouzen za krádež počítače v obchodě poblíž místa činu. Státní zástupce chtěl, aby byl odsouzen do vězení, ale vyvázl jen s podmínkou. Soudce uvedl, že je toho názoru, že došlo ke „zlepšení jeho osobní a sociální situace“.

Asi 20 % Švédů nyní uvádí, že by se ve své zemi cítili bezpečněji, kdyby měli právo na sebeobranu se střílnou zbraní. Toto číslo by mohlo být považováno za nízké v USA, s jeho Druhým dodatkem garantujícím právo držet a nosit zbraň. Pro skandinávský národ však toto představuje zásadní historický posun ve veřejném mínění. Zatímco vlastnit loveckou pušku není ve Švédsku neobvyklé, vlastnit střílnou zbraň za účelem sebeobrany nebylo ve Švédsku až donedávna důvodem k udělení zbrojního průkazu.

<https://www.gatestoneinstitute.org/19686/sweden-criminal-gangs> Překlad: Libor Popovský, Helena Kolínská, Peder Jensen

Cena nezávislosti

Hezky to napsal, synek: *"Už nežijeme v normálním světě. Přicházíme o svobody, přicházíme o volný vzduch k nadechnutí. Jako obvykle o to přicházíme za potlesku zfanatizovaných davů a jako obvykle u toho hoří pomyslné ohně z pálených knih. Tohle není dobrá doba pro objektivitu, samostatnost a nezávislost. Tohle není doba pro poctivé spisovatele. Můžete být jakkoliv pravdomluvní, ale stejně vaše dílo přiloží na hranici, protože nevyhovuje blogerskému kodexu a pravidlům komunity. Vždycky si na vás něco najdou, protože je to právě pravda, kterou potřebují zadupat do země. Dělal se to tak vždycky a vždycky se to tak dělat bude."* Lad. Větvíčka

Autor: Vidlák

Tak nám zařídili Ladika Větvíčku... Náš Karel Gott mezi blogery, mnohonásobný blogger roku, tahoun celého blogovacího prostoru na iDnesu, je teď právě vaporizován a jeho blog ukončen... prý kvůli devětadvacátému porušení kodexu blogera. Což jsou stejné kecy, jako porušení pravidel komunity. Kodex blogera totiž nejvíc porušuje pravda, která se nehodí. Ladika jsem četl dávno předtím, než jsem se sám stal blogerem. Myslím, že nikdo v této zemi nemůže říct, že by Ladik nebyl člověk s obrovským nadhledem, nezávislý ve svém počínání, originální v myšlenkách... a protože jsem ho měl doma na zabijačce, musím dodat, že jsem ho poznal jako velice společenského člověka, formátu W. A. Mozarta. Ten byl také hvězdou každé zábavy a nešel daleko pro sprosté slovo...

Slyšeli jste někdy o tom, že by se Ladik přiklonil k nějaké politické straně? Že by dělal třeba to, co dělám já a kopal tu za Okamuru, tu za Babiše, tu za Rajchla? Slyšeli jste ho, že by (jako já) dával panské rady politikům? Slyšeli jste někdy o tom, že by Ladik někde mluvil na demonstraci? Slyšeli jste někdy, že by velebil Putina a řekl jediné ostré slovo o Ukrajincích? Jediné, v čem se angažoval, byla humanita. Dokázal si udržet nadhled i teď, když se slovanští bratři Ivan s Vasilem bijí a prolévají potoky krve. U prostého člověka rozlišoval, kdo je v nouzi a neřešil, kdo koho volil.

Slyšeli jste někdy, že by Ladik díky své popularitě někde za někoho kandidoval?

Jestli u nás existoval nějaký nezávislý a přitom lidsky smýšlející žurnalista, tak je to právě Ladik Větvíčka. Uživil se tím, že byl Větva. Nic víc k tomu nepotřeboval. Neměl ani šéfredaktora ani majitele ba ani sponzora. Nikomu nebyl nic dlužen, nikdo na něj nikdy neměl žádné páky. Na své nezávislosti si zakládal, i když měl celou řadu nabídek na kandidaturu i angažování ve veřejném prostoru.

Ladik nikomu nelezl do zelí, nikdo na něj nemusel žárlit pro jeho slávu, protože nikomu nic nebral. Nikoho neohrožoval a nikomu neohrožoval jeho veřejnou funkci. Nikomu neohrožoval místo na

kandidátce, nesliboval žádnému premiérovi, že brzy přijde den, kdy spolu zúčtují. Nevykolíkoval si žádný claim v senátu, nesnažil se stát ostravským primátorem ani hejtmanem moravskoslezského kraje.

Jen... velmi dobře psal. Jeho pero bylo ostřejší než meč. Jeho argumentace byla neprůstředná, jeho sarkasmus byl legendární., jeho humor rázovitý, stejně jako region, který ho zrodil.

Přesto vadil tak, že ho na iDnesu sestřelili. Je to krásně symbolické. Mladá fronta právě změnila majitele. Jako by s Andrejem Babišem skončily staré časy, kdy se tam hádali, co je pravda, co je lež a co je narativ, ale na Ladika nesáhli... Jako by nový majitel už na takové blbosti nekoukal a prostě rozhodl. Nebo jako by se osmělili lokajové a rychle si zavedli nové pořádky, než se nový šéf rozkouká.

Moc totiž není ekonomická kategorie. Bez Ladika je celý blogerský prostor iDnesu poloviční, ale to neřešili ani Murdochové ve FOXu a sestřelili Tuckera Carlsona, který jim sice vydělával hodně peněz, ale nedost na to, aby na nich byl skutečně nezávislý. Když jde o nadvládu nad světem, tak se dá oželeť hodně dolarů... Tucker měl to štěstí, že si ho vzal pod křídla Elon Musk... ale jestli bude mít zcela a úplně volnou ruku, to se teprve ukáže. Až jednou Tucker bude chtít něco jiného, než co chce Musk.

Tohle je totiž cena nezávislosti... Pokud jste nezávislým, pokud nikde nekandidujete a za nikoho nekopete, pokud nejste v žádném stádu, pokud máte nadhled a vážíte si své objektivy... tak až vám budou mocní rušit váš blog, budete prostě sami...

Možná to je ten důvod, proč se nesnažím za každou cenu o nezávislost, ale nechávám se uvázat do chomoutu a táhnu s dalšími nějaké to jářmo. Aby se nikdy nestalo, že půjdou jen po mě, ale vždycky, aby šli po nás. Ano, je možné mluvit o politice, je možné glosovat politiku, je možné mít nadhled... ale je lepší, když je vás víc. Je lepší si hodit věci na společný vůz, než táhnout svojí káru sám. Je v tom méně svobody, ale také méně nebezpečí. To neříkám, abych haněl Ladika, ale abych vysvětlil, proč se angažuju u Rajchla na demonstracích a nejen tam.

V normálním demokratickém a svobodném světě, který jsme si přáli a cinkali za něj klíči, by Ladik zůstal originálním blogerem, který by měl co říct, dál by získával blogerské zlaté slavíky, dál by jezdil po světě a přinášel zajímavé postřehy a skvělé recepty. Psal by knihy, které stojí za přečtení a dával rozhovory, které by byly pohlazením po duši. Uživil by se tím, zvali by ho do České televize, premiéři by byli rádi, kdyby o nich právě Ladik ztratil dobré slovo...

Ale... už nežijeme v normálním světě. Přicházíme o svobody, přicházíme o volný vzduch k nadechnutí. Jako obvykle o to přicházíme za potlesku zfanatizovaných davů a jako obvykle u toho hoří pomyslné ohně z pálených knih. Tohle není dobrá doba pro objektivitu, samostatnost a nezávislost. Tohle není doba pro poctivé spisovatele. Můžete být jakkoliv pravdomluvní, ale stejně vaše dílo přiloží na hranici, protože nevyhovuje blogerskému kodexu a pravidlům komunity. Vždycky si na vás něco najdou, protože je to právě pravda, kterou potřebují zadupat do země. Dělal se to tak vždycky a vždycky se to tak dělat bude.

Je třeba prostě bojovat v šiku. Je třeba se spojovat, je třeba nebyť nezávislý, je třeba se držet v houfu a chránit jeden druhého. Objektivní, nezávislý a samostatný člověk bude samostatně obklíčen a zlikvidován... Šakali vědí, proč se stahují do smečky... když je hyen hodně, udolají i lva. Možná je to jen můj dojem a špatná nálada z Ladikovy vaporizace, ale kojotům je prostě jedno, že nejste na ničí straně. Stejně budou dorážet. Je třeba někam patřit. Je třeba na to nebyť sám. Je třeba také tvořit soudržné skupiny. Mít svůj svobodný statek znamená, že tam brzy člověk skončí v obležení.

Už mnohokrát jsem napsal, že tuto dobu přežijeme buďto víceméně všichni, nebo víceméně nikdo.

SEZNAMKA: Hledám pěknou, hodnou a moudrou ženu. Jsem rodinný typ. Založil jsem už pět rodin.

TERORISMUS:

Jedenácté září státu Izrael

Marian Kachlibar in Neffpes

Milý čtenáři, pokud nežijete v blahé izolaci kdesi uprostřed Rychlebských hor a nechodíte si pro vodu do studánky, kde nejhlubší je vřes, patrně už víš o tom, že propukla další válka. Tentokrát mezi Izraelem a Gazou.

Masivní teroristický útok, který Hamás rozjel téměř přesně na padesáté výročí jomkipurské války (plus mínus pár hodin), dosáhl zpočátku neslýchaného úspěchu: jejich lidé, ozbrojení až po zuby, se dostali do několika izraelských městeček, povraždili řadu civilistů i vojáků, pobrali hromadu rukojmí a zničili několik kusů izraelské vojenské techniky.

Jelikož dneska už i barbaři vyznávající středověký fanatismus nosí v kapsách mobily koupené od nevěřících, výsledkem akce byla i záplava videí, z nichž sem nebudu linkovat ani jedno. Masakry v přímém přenosu, hromady mrtvol obou pohlaví. Mezi nejhorší asi patří to, kde jedna svoloč vítězně vozí mrtvé tělo jisté mladé ženy ulicemi Gazy a jiná svoloč na ni plive.

Velké sociální síť ta videa mažou, což ve mně vyvolává smíšené pocity. Na jednu stranu rozumím potřebě chránit důstojnost obětí, na druhou stranu tím široká světová veřejnost přichází o možnost seznámit se s realitou. Toto je totiž jenom demoverze toho, jak by skončil celý několikamilionový národ, kdyby Palestinci vojensky vyhráli. A měli by ji vidět zejména naivnější a mladší jedinci, kteří občas lhářům z povolání „sežerou“ jejich lži.

Mimochodem, ta chuděra, kterou poplivali ještě po smrti (a kdo ví, co zažila před ní), měla dvojí občanství, kromě izraelského také německé, a byla tam na nějaké rave party v poušti, kterou Palestinci zmasakrovali. Mají tam prý ležet stovky obětí, ale v momentálním válečném chaosu jsou urgentnější úkoly než počítat těla, takže přesnou sumu se teprve dozvíme.

Samozřejmě, jakmile se stane něco takového, okamžitě vykvete konspirační teorie. Jedna, na kterou narážím v zapařených koutech internetu každou chvíli, je, že izraelský premiér Netanjahu o tom přece musel vědět (od Mossadu, který ví všechno), a že to celé nechal proběhnout úmyslně, aby si vylepšil svoji politickou pozici.

To je podle mě nesmysl, hraničící s choromyslností. Jednak Mossad neví všechno, jednak se vlastně o Gazu ani nestará; ta patří do kompetence vnitřní rozvědky Šin Bet. A ani ta nemůže vědět všechno. Gaza je uzavřený stát s vysokou hustotou populace, ovládaný už skoro dvacet let genocidální partičkou, jež by dávno neexistovala, kdyby nedokázala velmi dobře identifikovat a neutralizovat potenciální zrádce ve svých řadách a ve svém okolí.

Najít v takovém prostředí kvalitní zpravodajské zdroje (tj. osoby, které něco cenného opravdu vědí, a přitom jsou ochotny riskovat smrt umučením v případě odhalení) je úkol, který hraničí s nemožností. A bez lidských zdrojů jste odkázáni jen na tvrdá, leč bezkontextová data typu finančních toků a zabaveného kontrabandu, ze kterých se plány a úmysly lidí čtou velice těžko. Taková data jsou užitečná zpětně, při objasňování, co se stalo a jak. Ale určit z nich, co se teprve stane, to je úplně jiná káva.

Zároveň se dá čekat, že obětí války se stanou nejenom lidé, ale i současný proces normalizace vztahů mezi arabskými státy a Izraelem. „Na ráně“ je zejména sbližování se Saúdskou Arábií, které směřuje (směřovalo?) k uzavření mírové smlouvy a navázání standardních diplomatických styků. Taková smlouva by změnila celý region, teď ovšem není jisté, zda bude.

Saúdská Arábie se sice rychle sekularizuje, ale palestinsko-izraelský konflikt je duální povahy, jak náboženské, tak i etnické. Odpadne-li jedna dimenze, stále je tu ještě i ta druhá. Uvidíme tedy.

Proč nám vládnou i spoluvníci komunistických zločinů

- I. část, hlavně pro mladší čtenáře

František Kostlán 2023

Morální okoralost či cynismus. Potlačení svědomí. Ztráta paměti. Ideologizované myšlení. Nezájem o dřívější i současné dění. Falešná domněnka, že komunismus byl lepší než nacismus, fašismus. To jsou hlavní důvody toho, proč naprosté většině společnosti nevádí, že na některých vysokých společenských místech působí spoluvníci komunistických zločinů.

„Nemohu slyšet, když někdo v roce 1968 říká: „Naše generace se v mládí dopouštěla chyb a omylů...“. To je lež: někteří lidé z této generace se dopouštěli chyb a omylů tím, že přísahali věrnost režimu vedenému masovým vrahem, jiní se jich nedopouštěli... Tito naši generační vrstevníci by si měli uvědomit, že jestliže v jisté etapě svého života podporovali režim masových vražd, režim nejhoršího výsměchu justici, jaký dějiny znají, režim obecné lži, klamu a podvodu, režim asiatské zvrhlosti a násilí, jsou dnes morálně ve stejné situaci jako mladí členové NSDAP, SA a SS, kteří podle této zvrhlé logiky mohli klidně prohlásit: „V mládí jsme se dopouštěli chyb a omylů,“ majíce samozřejmě na mysli svou podporu vražedného režimu Hitlerova. Jenomže tito lidé jsou dodnes pokládáni za válečné zločince, za nacisty, a byli vyřazeni z veřejného života.“

Tato slova, mně velmi blízká, napsal překladatel z ruštiny a angličtiny, básník, prozaik a esejista Jan Zábřana v srpnu 1973. (Celý život - výbor z deníků z let 1948 až 1984, Torst, 2001.)

Zábřana by se dnes upsal k smrti. Shledal by, že v důležitých funkcích rozhodují i takoví lidé, kteří se v mládí svou podporou komunistického režimu „dopouštěli chyb a omylů“. Tedy, tak to nazývají oni sami a ti, kteří jim fandí. Ve skutečnosti nejde o chyby a omyly, ale o spoluvníky na komunistických zločinech.

Člověka podle Zábřany definují jeho činy a jejich dosah, nikoli jeho prohlášení, jiná v mládí a jiná později: „Je třeba si uvědomit, o co jde, že slova: „Dopouštěli jsme se chyb a omylů,“ se de facto rovnají slově: Podporovali jsme režim, který vraždil, ale teď už jsme zmoudřeli, už to neděláme. Jenomže po vraždění zůstávají mrtví a takovéhle vyvléknutí se z odpovědnosti je urážkou, další urážkou jejich památky.“ - Hodně bolestné, ale pravdivé, jak měl Zábřana ve zvyku.

Násilná normalizace poměrů a duší

Je pravda, že komunistická normalizace (1968 – 1989) nebyla tak krutá jako padesátá léta, během nichž probíhaly politické procesy provázené nelidským mučením všech falešně obviněných a s tresty smrti v rozsudcích. To ovšem neznamená, že tu po agresí vojsk Varšavské smlouvy 21. srpna 1968 a následně okupaci Československa sovětskou armádou vládl režim, který svým občanům neublížoval. Už při prvním výročí okupace v srpnu 1969 nechali českoslovenští komunisté střílet do vlastních občanů, kteří proti tomu protestovali - na svědomí to měly ty samé Lidové milice, díky nimž se v roce 1948 povedl komunistický puč v Československu. (Lidové milice tvořili ozbrojený civilisté, členové KSČ, především dělníci.)

Komunistický normalizační režim po roce 1968 znovu zavřel hranice, znovu zavedl velmi tvrdou a nesmlouvavou cenzuru spojenou se zákazem veřejného angažování se mnoha známých osobností včetně umělců. A prostřednictvím tajné policie, udavačů, kádrováků, domovních a uličních důvěrníků kontroloval pozice ve společnosti a pronásledoval občany s jiným než oficiálním názorem. (Kádrováci byli v každém podniku či škole oficiálně a každého zaměstnance kádrali podle ideologických měřítek. Domovními a uličními důvěrníky byli vybraní sousedé.)

I během normalizace umírali lidé na základě rozhodování vysokých komunistických funkcionářů

(oni rozhodovali, jaké budou zákony a v jaké podobě), členů armády, politické i uniformované policie a justice - například na hranicích podle tehdejších zákonů pohraničníci legálně stříleli na ty, kteří chtěli opustit zemi a žít venku svobodně.

V letech 1948 až 1989 na československých hranicích zahynulo 282 lidí. Z toho bylo pohraničníky zastřeleno 145 lidí. Další lidé našli smrt v elektrickém plotu z ostnatého drátu, který lemoval hranice se západními státy, nebo při střetu s nášlapnou minou. Jiní utonuli nebo byli sestřeleni v letadle. 17 lidí raději spáchalo sebevraždu, než by se nechalo zatknout, a jeden člověk byl roztrhán služebními psy. (Pohraničníci byli - kromě důstojníků - vojáci základní služby, kteří hlídali hranice státu se zbraní v ruce - opustit zemi bez souhlasu strany-úřadů, bylo tehdy trestným činem. Tehdy byl povoláván na dvouletou vojenskou službu každý zdravý muž po svém osmnáctém roce.)

Nevinný Pavel Wonka umřel ve vězení, kam ho poslala soudkyně soudící dodnes. Do jeho posledního výkonu trestu ho odsoudila samosoudkyně Okresního soudu v Trutnově JUDr. Marcela Horváthová na dobu pěti měsíců, i když byl ve vážném zdravotním stavu. Již před nástupem trestu začal držet protestní hladovku. Zemřel ve vězení v důsledku zanedbání lékařské péče.

A i tehdy končili v kriminále nevinní lidé ve velkém počtu. Političtí vězni či vězni svědomí, jak se jim říkalo, dostávali i během normalizace drakonické tresty. Například Jiří Wolf si dohromady odseděl 9,5 roku za tzv. podvracení republiky. Poprvé dostal 3 roky - a za to, že před soudem řekl pravdu, že byl při výslechu fyzicky mučen, dostal ještě půl roku navíc. Podruhé byl odsouzen na 6 let. Ve vězení ho bachaři mlátili. „Po návratu z vězení jsem se tajně léčil pod dozorem amerických a českých lékařů a po 89. roce jsem byl léčen v USA. Dodnes mám únavový syndrom, který je chronického rázu a stále beru léky. V podstatě se stále léčím,“ řekl Jiří Wolf v MF Dnes, v srpnu 2007.

Ivan Martin Jirous, zvaný Magor, byl coby duše českého undergroundu celkem pětkrát odsouzen, často podle vykonstruovaného paragrafu 202 - výtržnictví. Odseděl si celkem 8,5 roku nepodmíněně, z toho čtyři ve III. (nejpřísnější) nápravné skupině v jednom z nejhorších kriminálů ve Valdicích. Petr Uhl a Rudolf Battěk dostali celkem po devíti letech, Václav Havel a Petr Cibulka po pěti letech. I Cibulku ve vězení nelidsky mučili jak bachaři, tak kriminální spoluvězni na popud bachařů, jejich oblíbenou metodou bylo nenechat Cibulku několik dní spát a průběžně jej mlátit...

Václav Benda seděl čtyři roky. V letech 1979 až 1984 byl mluvčím Charty 77, v roce 1978 se podílel na založení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Za svou činnost byl v letech 1979 až 1983 vězněn pro podvracení republiky. Mimo to se on i jeho rodina stali terčem masivního šikanování státní mocí - byl propuštěn z práce, opakovaně vyslýchán, Bendům estébáci vypnuli telefon a kontrolovali jim poštu, uskutečnili u nich mj. i domovní prohlídku, při níž zabavili některé věci atd.

(Estébák - příslušník estébé, tedy Státní bezpečnosti, jejíž zkratka zní StB. To byla tajná politická policie, která za vydatné pomoci mnoha udavačů kontrolovala celou společnost.)

Lámání páteře, vymývání mozků, špehování, udávání, ponižování, urážení, upírání důstojnosti - to vše a další tu bylo na denním pořádku. Životů zničených různým způsobem, třeba opakovanými vyhazovy z práce nebo vyhazovem ze školy, zde bylo nepočítaně. De facto tu vládl režim vyznávající segregaci. Nešlo o segregaci rasovou jako v Jihoafrické republice, ale o vylučování těch osob ze společenského dění, které režim pokládal za nepřátelské nebo neposlušné. Šlo o segregaci na třídním základu a původu dotyčných.

Komunistická strana byla zločinecká organizace

Ani to, že jde o spoluvníky komunistických zločinů, nejsou má původní slova. Takto to definoval zákon č. 198/1993 Sb. z 9. července 1993 o protiprávnosti

komunistického režimu a o odporu proti němu, na němž se usnesl demokraticky a svobodně zvolený Parlament České republiky (zdůraznil jsem některé pasáže, aby neušly pozornosti laskavých čtenářů):

(1) Komunistický režim a ti, kteří ho aktivně prosazovali,

a) upíral občanům jakoukoliv možnost svobodného vyjádření politické vůle, nutil je skrývat své názory na situaci ve státě a společnosti a nutil je veřejně vyslovovat svůj souhlas i s tím, co považovali za lež nebo zločin, a to perzekucemi nebo hrozbou perzekucí vůči nim samotným, jejich rodinám a blízkým, b) systematicky a trvale porušoval lidská práva, přičemž zvláště závažným způsobem utlačoval některé politické, sociální a náboženské skupiny občanů, c) porušoval základní zásady demokratického právního státu, mezinárodní smlouvy i své vlastní zákony a prakticky tím postavil vůli a zájmy komunistické strany a jejích představitelů nad zákon, d) používal k perzekuci občanů všech mocenských nástrojů, a to zejména:

popravoval, vraždil je a žalářoval je ve věznicích a táborech nucených prací, při vyšetřování a v době žalářování vůči nim používal brutální metody včetně fyzického a psychického mučení a vystavování nelidským útrapám, zbavoval je svévolně majetku a porušoval jejich vlastnická práva, znemožňoval jim výkon zaměstnání, povolání nebo funkce a dosažení vyššího nebo odborného vzdělání, zabíral jim svobodně vycestovat do zahraničí či vrátit se svobodně zpět, povolával je k výkonu vojenské služby v Pomocných technických praporech a Technických praporech na neomezenou dobu, e) pro dosažení svých cílů neváhal páchat zločiny, umožňoval jejich beztrestné páchaní a poskytoval neoprávněné výhody těm, kteří se na zločinech a perzekucích podíleli, f) spojil se s cizí mocností a od roku 1968 udržoval uvedený stav pomocí jejich okupačních vojsk.

(2) Za spáchané zločiny a další skutečnosti, uvedené v odstavci 1 jsou plně spoluodpovědní ti, kteří komunistický režim prosazovali jako funkcionáři, organizátoři a podněcovatelé v politické i ideologické oblasti.

Komunistická strana Československa (KSČ) byla podle tohoto zákona organizací zločinnou a zavrženou, obdobně jako další organizace založené na její ideologii, které ve své činnosti směřovaly k potlačování lidských práv a demokratického systému.

Zločineckými organizacemi tedy byly také - dodávám k tomu - Sbor národní bezpečnosti, jehož součástí byla i Státní bezpečnost a Veřejná bezpečnost (uniformovaná policie), Československá lidová armáda i se svými tajnými službami, justice, a také již zmíněné Lidové milice, které ostatně nebyly nikdy zřízeny zákonem, ale rozhodnutím vedení KSČ.

Zákon o protiprávnosti komunistického režimu nabyt účinnosti 1. srpna 1993, podepsali je prezident Václav Havel, předseda parlamentu Milan Uhde a předseda vlády Václav Klaus.

Každý, kdo vstupoval po roce 1968 do komunistické strany, musel souhlasit s agresí a následnou okupací Československa sovětskou armádou - kdo ze straníků s ní při prověrkách po roce 1968 nesouhlasil, byl ze strany vyloučen (vyloučeno bylo 327 000 členů), většinou i vyhozen z práce a často i pronásledován Státní bezpečností. Tímto, třeba i nevysloveným, ale samozřejmým souhlasem, zradil i každý nový člen KSČ svou vlast a postavil se na stranu sovětských okupantů a československých kolaborantů. A je v podstatě jedno, zda do strany vstoupil jako kariérista nebo ideologický pomatenec.

(Druhou část této úvahy zveřejním v dohledné době.)

<https://blog.aktualne.cz/blogy/frantisekos.php?itemid=45488>

Jak to bylo před týdnem

NevPes Zdroj Twitter

Objevují se v izraelských médiích informace, jak došlo k totálnímu zaskočení IDF v první fázi útoku Hamásu:

Zpočátku se myslelo, že útok začal pod krycím manévrem odpalování raket z pásma Gazy. Raketová baráž začala kolem 6:30 ale záběry z bezpečnostních kamer ukazují, že teroristé byly před branami některých kibuců již v 5:55.

Každopádně spolu s raketami odstartovalo i 140 sebevražedných dronů Hamásu a během pouhé jedné minuty byly zničeny veškeré kamery, sledovací stanoviště a senzorové systémy podél celého pásma Gazy. Operátoři najednou přišli o veškeré signály a informace, co se děje na hranici. V této fázi velitel divize brigádní generál Avi Rosenfeld a velitelé brigád přišli o „oči a uši“. Byly k dispozici informace jen o „incidentu“ v kibucu Bari a velení nebylo schopno udělat si obrázek o celkové situaci.

Během několika dalších pár minut byla obklíčena základna divize Golany a její velení bylo kompletně izolováno v podzemním krytu. Brigádní generál Avi Rosenfeld a velitelství divize bylo tak zcela eliminováno z rozhodování až do situace, kdy po mnoha hodinách někdo přivolal vrtulník, který začal likvidovat teroristy uvnitř samotné základny. Trvalo mnoho hodin, než velitelství divize bylo schopno začít zpracovávat informace o situaci, v té době bylo ale již mnoho velitelů zabito.

Jižní velitelství a divize si až postupně začaly vytvářet obrázek o celkové situaci a uvědomovaly si, že existuje více osad, do kterých teroristé infiltrovali. Trvalo jim mnoho hodin, než si vůbec uvědomili, že došlo k průniku do téměř všech lokalit v oblasti a dokonce i do měst ve vzdálenějších oblastech, včetně Sderotu, Ofakimu a dokonce Aškelonu, kde došlo k boji na křižovatce.

Množství osad, do kterých teroristé pronikli, bylo větší, než se odhadovalo a na základě toho se teprve hodně pozdě začala stavět koncepce obrany a reakce. To je také důvod, proč armádě trvalo mnoho hodin, než se dostala k napadeným osadám. Obyvatelé se proto museli bránit a zachraňovat sami.

Podobná situace byla i v dalších oblastech. Obyvatelé se po mnoha hodinách, kdy se armáda neobjevila začali organizovat k odchodu. Vyšli z domů, pak narazili na teroristy a začala bitva. Podařilo se jim vrátit se do svých domovů a zabarikádovat se a teprve po 18 hodinách mohli odejít a to zase samostatně a aniž by k nim IDF přišly.

I nyní, čtvrtý den bojů, si IDF snaží vytvořit si komplexní obrázek o situaci v oblasti kolem Gazy. Velitelé a profesionálové, kteří padli, již byli nahrazeni jinými, včetně záložních důstojníků a vysloužilých důstojníků, kteří přišli do divize Gaza sami z vlastní vůle. Mnoho z nich dorazilo na základny během bojů a aby se dostali na velitelství, museli cestou zabít mnoho teroristů. Někteří z těch velitelů, kteří dorazili po vlastní ose byli cestou také zraněni.

V této fázi se IDF připravují na další fázi operace, dokud se tak nestane, provádí letectvo vlny útoků na infrastrukturu Hamásu a Palestinské samosprávy v Pásmu Gazy.

ÚTOK NA IZRAEL: Konec iluze o dvoustátním řešení řešení

Lubomir Stejskal

Dodejme iluze nerealistické, pošetilé a především nebezpečné. Představme si, že by podobná teroristická entita, jakou je Pásmo Gazy, existovala i na Západním břehu Jordánu.

To není malování čertů na zeď. Kdyby se splnily sny těch, kdo usilují o zmíněné dvoustátní řešení, došlo by k ukončení izraelské přítomnosti na Západním břehu, kde by byl ustaven (a také v Pásmu Gazy) Stát

Palestina. Státní útvar se vším všudy, tedy i s regulárními ozbrojenými silami. Pak by byla jen otázka času, kdy v demokratických volbách zvítězí v obou částech Státu Palestina síly, jejichž prioritním cílem je likvidace Izraele, načež to, čeho jsme svědky nyní by se odehrávalo ze dvou stran – agrese proti Izraeli vedená nejen z Pásma Gazy, ale i ze Západního břehu. Zde připomeňme, že Izrael měří v nejužším místě v sousedství Západního břehu pouhých 15 kilometrů.

Že vítězství Hamásu není nic nemožného, dokazuje palestinský průzkum veřejného mínění z června letošního roku (ve vztahu k volbám neaktuálnější, který je k dispozici). Šetření ukázalo tvrdou realitu: zvítězil by teroristický Hamas s 34 % hlasů, na Západním břehu vládnoucí konkurenční Fatah by obdržel 31 % hlasů, zbývajících pět formací, mezi nimiž jsou i teroristické organizace Lidová fronta pro osvobození Palestiny a Demokratická fronta pro osvobození Palestiny, by volilo 11 % dotázaných a zbytek jsou nerozhodnutí voliči.

Nejnovější válka na Středním východě má proto dva aspekty – izraelský (vnitropolitický) a mezinárodněpolitický.

ASPEKT VNITROPOLITICKÝ

Zděšení a údiv nad tím, jak je možné, že na počátku agrese pronikly desítky teroristických zabijáků na izraelské území, kde si počínali jako smyslů zbavení barbari, jsme pocítili jistě mnozí. Kritika zvnějšku ale není na místě: je to celé primárně věc Izraelců. Oni musí vše vyhodnotit a především sami sobě odpovědět na otázku, proč se to stalo a vyvodit z toho odpovídající závěry. Ano, z dostupných zpráv je zřejmé, že došlo k řadě nepochopitelných chyb, leč naše rady a hodnotící soudy Izraelci nepotřebují. Na nás je, abychom jim vyjádřili podporu a solidaritu (což se děje).

ASPEKT MEZINÁRODNĚPOLITICKÝ

O to víc by se měla dostat do popředí otázka dvoustátního řešení. Komu to nebylo dosud jasné, ten snad 7. října 2023 pochopil, že tento politický projekt není cestou k míru, ale znamená jistotu další války. Nelze jedním dechem proklamovat právo Izraele na existenci a současně podporovat dvoustátní řešení: to druhé vylučuje to první. Pokud tedy chce kdokoli, a platí to i o vládě ČR, kdo se sverepě drží dvoustátního řešení, aby mezi Izraelci a palestinskými Araby zavládl mír, musí zcela změnit smýšlení. Prvním krokem je uznat, že dvoustátní řešení ve skutečnosti žádným řešením není, ale je to omyl, politická fata morgána, cesta do pekel, cesta k válce. Letošní sedmý říjen je toho jasným důkazem; současně jde o velmi silné varování.

Až tato válka skončí, ukáže se tedy nejen to, jak se z prvotního průběhu agrese, pro Izrael nepříznivého, poučila jeho armáda, policie a zpravodajské služby, ale také jestli se poučil svobodný svět – že nutit Izrael, aby souhlasil s ohrožením nejen ze západní, ale i východní strany se rovná výzvě k sebevraždě. Říkáme-li o někom, že je naším přítelem, sotva ho budeme vyzývat k tomu, aby si počínal sebevražedně. A o tom to v principu je.

Palestinci jsou pod ochranou levice.

EU bude dál podporovat Palestince, hamásu nic nedáme prohlásila Ursula von der Leyen To je prostě zlý sen. Ta naivita a hloupost představitelů EU snad nemá dno...

Přeloženo do češtiny: „Nyní musíme začít toky peněz kontrolovat, jelikož dříve jsme to posílali bez kontroly.“

A můj dotaz:

Jak to proboha budou teď kontrolovat? Vždyť za Hamásem stojí celá Gaza! Vykážou to jako nákup dětských plenek, ukážou fotky, ale v reálu nakoupí zbraně! Kdy už si proboha tihle šašci z Bruselu uvědomí, že Hamás by nikdy nedokázal fungovat bez ohromné podpory „civilního“ obyvatelstva? Stejně jako například Abdeslam v Bruselu, který vraždil v

roce 2015 v Paříži. Za teroristickými útoky je vždy velká podpora muslimské komunity. A to i když jsou všichni slušní, sousedy zdraví a pomáhají s nákupem! Zdeněk Hraba, senátor napsal: *“Tvrdit, že demonstrace s jasným (byť chytře skrytým) cílem podpory (jakéhokoliv) terorismu nejde zakázat, může snad jen někdo, kdo buď nezná zákon, nebo mu bezbřehá tolerance zcela zatemňuje mysl. Zákon o právu shromažďovacím zákaz takového setkání umožňuje. A dokonce není třeba zkoumat zákon, píše o tom i samo ministerstvo vnitra na svém webu...”*

Nejen v Praze budou fanoušci uřezávání hlav, vraždění kojenců a hanobení mrtvol za podpory ultralevičáků kňučet, jak se jim ubližuje a jak chtějí míř (čti beztrčnost a klid na přípravu dalších vražd).

V jiných evropských zemích demonstrace na podporu teroristů zadrželi. Zato Praha... vykulená krysa umí se zákony o "podpoře terorismu" jen buzerovat nespokojené české občany!

V Sydney jsou demonstrace Palestinců také zakázané a přesto povolené. Nic se neděje, když Palestince stojící vedle policisty a řve „Kill Jews“

Voice

Bohužel se z tisku televize či radia nedovíme pravý důvod celého referenda.. Určitě jste si všimli, jak vláda zaplatila miliony dolarů na reklamu a jak víte „koho chleba jíš, toho píseň zpívej“. Zvlášť mne překvapila televizní reklama, kde paní plačtivým vykládala, že ubozí aboridžinci umírají o pět let dříve než ti ostatní Australané, a pokud budete volit YES pro Voice, tak se to změní.

Předpokládám, že Albanese a jeho dělnická strana, věděla, že to sice neprojde, ale předem si uplatila media, aby mohli pak v tichosti zavést rasistické zákony, aniž by na to TV, tisk nebo rádio upozornilo.

Rodiny politiků už totiž dali peníze do různých „aboridžinských“ agentur, které budou financované z vašich peněz = vládou a budou vydávat různá povolení (permits) a prohlášení atd.

Pokud si nevíte, tak manželka soudruha Rudda , si napřed zaregistrovala hned několik agentur typu „JobSearch“ a pan Rudd pár měsíců na to uzákonil, že kdo je nezaměstnaný, musí se přihlásit do těchto soukromých agentur, placených státem. Hned se tím zabili dvě mouchy jednou ranou. Pěkný příjem do rodinné kasy a tím, že se nezaměstnaný povinně přihlásil a podepsal smlouvu na 22 hodin týdně, (kdyby to bylo jen na 20 či méně, už by to nebyl plný úvazek) ale tím, že podepsal „pracovní smlouvu“ tak se přestal počítat jako nezaměstnaný. Hezký trik, že?

Přesto, že nikdo nechce Voice, stejně ho budeme mít.

Už teď se už dovídáme:

Na <https://www.dailymail.co.uk/news/article-12631717/South-Australia-Voice-Victoria-treaty-referendum-defeat.html>

The state pushing ahead with a Voice despite crushing referendum defeat - and another is drawing up a treaty South Australia has legislated Uluru Statement in full Opposition called on Premier to repeal the legislation Kamarád mi napsal: *„Právě zírám na prime Ministra po zamítnutém Yes. Něco tak slizkého, prohaného, nechutného, nemravného se v politickém světě jen tak nevidí. A že jsem politiku viděl, a poznal i osobně, a že nemám jedinou iluzi o těchhle lidech, ale tohle je NEUVĚŘITELNÉ.“*

SPORT

Putin proti MOV

Ruský prezident Vladimir Putin obvinil Mezinárodní olympijský výbor z diskriminace. Jako důvod podle agentury AFP uvedl záměr MOV nechat startovat ruské sportovce na hrách v Paříži kvůli invazi na Ukrajinu v omezeném počtu a pod neutrální vlajkou.

Tampons for everybody, it's on the house

Petr ADLER Canada

August 21, 2023

September 23, 2023 will be a Saturday to remember: it will make history: Great Britain's Liberal Democrats will make a serious demand that so-called trans and non-binary people deserve getting tools to help them overcome menstrual periods.

This is one of the topics the party will discuss at their forthcoming conference.

The Liberal Democrats used to co-operate with the ruling Conservative Party, their 15 out of total House of Commons 650 seats helping the Tories overcome the inevitable opposition. They are the fourth-largest political party in Parliament, following the Scottish National Party (SNP) and the Independents (who are not, of course, a political party) by a 15 to 44 margin. The Conservatives and the Labour Party lead the House of Commons with 353 and 196 seats respectively. The Liberal Democrats have won an equal number of seats as the Independents who got into Westminster on the strength of their own personalities rather than on the coattails of individual parties' leaders.

The Scots were first

The Liberal Democrats aren't too original, either: Scotland's Parliament, a.k.a. Holyrood, has adopted the Period Products Act in 2020. It became law in August 2022, forcing local authorities to provide tampons and sanitary pads to "anyone who needs them."

The Liberal Democrats made it into a political issue: they blame the ruling Tories for "period poverty" experienced by not only biological women but trans and non-binary persons, as well.

The idea became part of the forthcoming Liberal Democrats' party conference.

The Daily Telegraph newspaper quotes the conference document thus: "Conference notes that ... menstruation is not just a women's issue, and also affects some trans and non-binary people."

The proposal to be taken up during the Bournemouth conference adds: "Conference believes that period products are a human right, not a luxury; nobody should experience period poverty; England's current free period product provision is not fit for purpose; [and] it is in everyone's interests for the stigma around periods to be addressed."

True, Great Britain hasn't been in the best of shapes. Both politically and so far as her economic picture is concerned. But, to be true, the country that invented the expression "fair play" has taken its meaning way too far.

In that context, the British have also come up with a brand new expression: period poverty.

What's that?

They define it as lack of access to menstrual products and hygiene facilities.

What lack of access?

Well, the cost of living in England has increased beyond the wildest of imaginations. She's not alone, to be sure, it's a worldwide crisis, and all indications are that it fits the Great Reset crowd just fine, thank you very much.

British Liberal Democrats blame what they call their country's "chaotic" Conservative government. In any case, they say, it has become "an issue that needs addressing urgently."

How?

Simple, through another nanny state idiocy: it ought to become a right for people to access a choice of free period products. Councils and schools must make these products freely available. Whitehall, the British government's seat, should order all and sundry to introduce "comprehensive education on period ... to ensure an appreciation for the lived experience of menstruation."

Sir Ed Davey's party claims the new rule apply to everybody who claims they're female, trans or otherwise. Not only that: the proposals very specifically say that such people "are not required to

have undergone any medical or social transition to be considered trans."

Utter balderdash, right?

Wrong.

Look behind the scenes

This is all about a carefully planned and executed plan to change human values into a literal mishmash of incomprehensible skulduggery.

If you think you still live in a democratic society that would permit you to at least raise an eyebrow over this seeming silliness, think again. You'll be lucky to escape with mere censure. You may end up being ostracised and ending up locked away in order to protect you from the angry gender fascists and their mob mentality.

The process is simple: create a new problem, say, climate change. Using that, scare people beyond belief. Once you've done that, offer a solution. A green solution is the most popular approach, even though there is no alternative source of power to those that humanity have been using until now, from fossil fuels to nuclear energy. Wind turbines and solar panels just can't make it.

It's the same with gender, genderism and all of the nonsense that comes along with it. The basic idea is to divide humans into as many infinitely small (and powerless) groups as possible, have them fight it out amongst themselves, while creating conditions that would make Karl Marx's *Das Kapital*, Adolf Hitler's *Mein Kampf*, and George Orwell's *1984* pale in comparison.

Should the Brits accept this or recoil in horror?

And how about the rest of the world?

I'm a cat, and that's final!

Petr Adler

The story doesn't mention the kid's age which is too bad. One would love to know the age of a child who claims she or he is a cat.

The kid is biologically male, but who knows what kind of pronoun he's going to select for himself. Is he a tomcat? Or a pussycat?

Let's assume, too, that the kid hasn't reached her or his (still the pronoun issue) teen years yet. And let's assume, also, that this kid's mother is no longer allowed to vote elsewhere than in a closed psychiatric asylum ward.

Why?

Because she insists that when her kid requires medical attention, it must be provided by a veterinarian.

Really? Really: the kid says she or he is a cat, meaning: she or he IS a cat.

To a veterinarian, the kid is as human as human can be, and veterinarians aren't allowed to treat humans, period.

That's the law but, so far as this kid's mother is concerned, it is not much more than bloody discrimination.

In a TikTok segment, published on Rumble, the mother is generous enough to say she won't sue the veterinarian who refused to treat her son: the vet could lose his licence if he touched her son attempting to treat him for whatever feline condition he's feeling at the moment. Still, she claims the topic is important and should trigger serious debate.

Theoretically, the kid can change his views, become attracted to birds or fish, and that would lead to chasing different veterinarians: treating broken wings differs from handling infected gills.

What's the topic?

The mother is right: her rant should trigger serious debate. But not along the lines she's demanding.

The debate should not be about children's phantasies, either. That would encroach upon very specialised psychological research that tries to figure out why some children do want to feel like animals while other children only love watching animals in zoos or during circus performances, while not many others prefer seeing animals in action during their farm visits, or while ensconced in their parents' cars watching wildlife along highways.

There can be still other children who can hardly give a hoot, but that's another topic for another day.

Of course, the mother in question wants to eat her cake and keep it. There's no other explanation for her calling

her son her son: if he's a cat, and she endorses his view all the way to the point of publicly making a village idiot of herself, she ought to give her support for her son a bit of a serious thought. She should choose: he's either her son, or her pet. In fact, accepting the most modern school of thought, the boy should be offended: he's a cat, after all, he's no human woman's son.

Logic has gone out of the window. Society's lackadaisical approach to gender fanatics' outbursts is to blame. Tickling somebody's left toe while tugging that person's right ear at the same time arouses them. What is it? Why, yet another gender to be added to the quickly growing list that is now becoming part of western governments' to-do plans.

The poor boy's mother is a victim, too. A victim of North American education system.

It began with telling kids as they were getting ready to run around their school's track that it's not important who wins.

Not only does this approach fail children's competitive instincts, that is, instincts they are going to have to know how to use in real life, it also, ever so gently, prepares them for political correctness and everything that has been linked to it, from cancel culture to wokeism.

Humanity in danger

This is becoming a trend that is going to kill humanity. Imagine: Eventbrite, the online ticketing platform, has removed events staged by Purple for Parents Indiana. This is a child advocacy group that fights to protect children from indoctrination and sexualisation in schools.

Purple for Parents Indiana is a "hate group," said Eventbrite. It is "dangerous" because of its agenda to protect innocent kids from grooming pedophiles and other similar groups and individuals who are pushing their agendas on North American schools.

A single Reddit post calling for members of the r/Indiana subreddit to "Report a hate group event!" got Eventbrite to surrender.

How does that differ from the confused mother who wants to start what she describes as an awareness campaign, to push the idea that every parent blessed with a child that identifies as a dog, cat, squirrel, rat, beaver, or elephant, should be able to take that child to the veterinarian for prescription drugs, fleas, or gender-bender surgery.

My child wants to be treated by a vet, so, to hell with laws, and to hell with the fact that vets know squat about humans to touch them with a ten-foot pole (medically speaking).

This doesn't end with "furries."

This is a part of a trend that calls for kindergarten or day-care-aged children to decide what gender they actually are, and, should their image of themselves differ from reality, it would be their call to get a surgeon perform the necessary operation on them.

Should their parents be sane enough to object, it would land them in a real sea of trouble.

Turning normal kids into gender-confused freaks turns them into confused individuals as they grow up. They don't know what's going on and they will accept whatever economic or political nonsense they are fed by cohorts of those who had screwed their lives at their young age in the first place.

Parents brought up in the atmosphere of political correctness are a perfect example of what's going to happen to people thus indoctrinated. It's not as much about making children think of sex and gender at an age when they should be thinking whether to be train engineers or physicians, or whatever useful profession one can think of. It is about muddling their minds up so they become useful tools for the crazy Great Reset crowd that scares humanity with fake pandemics and climate change crises.

If a little kid believes he's a cat, and his addled mother turns it into a world-shattering issue, the kid will grow into a village idiot who believes in the Tooth Fairy and that the Earth is flat.

Of course, the kid can be, in fact, smarter than his mother, as he watches her shenanigans with an amused detachment, saying to himself, wow, what great fun!

Does it mean that not all hope is lost?